HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

ČTRNÁCTIDENÍK ČESKÉ KATOLICKÉ MISIE V CHICAGU

No 2/2001 Cena $ 1.50 JANUARY 20, 2001

Svatý Jan Nepomuk Neumann

Jan Nepomuk Neumann se narodil v Prachaticích v jižních Čechách 28.března 1811 jak třetí ze šesti dětí česko-německé rodiny. Jeho otec Filip Neumann se přistěhoval jako osmadvacetiletý ze sousedního Bavorska do Prachatic, kde se oženil s českou dívkou Anežkou Lepší. Protože byl poctivý a pilný řemeslník, založil tam pletařskou a punčochářskou dílnu, ve které zaměstnával několik dělníků. O tom že celá rodina požívalala velké úcty, svědčí i fakt, že kmotrem Jana Nepomuka byl sám starosta Prachatic. V rodině panovala patriarchální kázeň, kde přísnost a strohost otcova byla vyvažována mírností a dobrosrdečností matčinou. Osou veškerého dění bylo u Neumannů náboženství, výsostně platným kriteriem byla Boží vůle vyjádřená desaterem a výroky Ježíše Krista. Pozdější biskup Neumann, když vzpomínal na své dětství, říkával, že byl vychován „podle způsobu starosvětského, přísně katolického." Vskutku si z domácí výchovy odnesl vzácnou vyváženost, smysl pro povinnost a laskavě odpouštějící důvěru a patří k těm velkým kněžím, kteří v jedné osobě integrují mužské a ženské vlastnosti – jako biskup měl v sobě jak otcovskou rozhodnost a pevnost, tak mateřskou trpělivost a věrnost.

Z domova ukázněný Jeník slavil velké úspěchy ve škole. Již jako žák první třídy byl uznán za dobře připraveného, aby přistoupil k prvnímu svatému přijímání a v útlém věku byl i biřmován. Velmi brzo mu bylo také dovoleno ministrovat, což tehdy bylo zvláštním vyznamenáním. Na naléhání jeho milovaného katechety odchází ve 14 letech na gymnázium do Českých Budějovic, kde dosáhl vynikajících výsledků a to především v přírodovědných disciplínách. Jeho znalosti astronomie, botaniky a fyziky překračovaly daleko průměr. Když s vyznamenáním složil maturitu, kolísal mezi studiem práv, lékařství a teologie. Nejdříve zamítl studium práv, ale klonil se ke studiu medicíny, která byla blízká jeho oblíbeným přírodním vědám. Studium teologické považoval za nemožné, protože se do semináře hlásilo tolik uchazečů, že bez významné protekce se tam nebylo možno dostat. Otec vítal rozhodnutí pro medicínu, ale matka, která od Janova dětství nosila ve svém srdci známky jeho kněžského povolání, ho nakonec přiměla, aby podal přihlášku do semináře. Jan jí vyhověl, ale považoval to za marnou snahu. K velkému překvapení byl okamžitě bez problémů přijat.

První léta teologických studií absolvoval Jan v budějovickém semináři, kde na něho významně zapůsobil rektor Herman Dichtl, muž velkého vzdělání a především světového rozhledu. Jeho zásluhou dozrála Neumannova myšlenka odejít do amerických misií a on mu také pomáhal v překonávání všech překážek. Na vyšší teologická studia odchází seminarista Jan do Prahy, kde má možnost se naučit dvěma pro jeho plán potřebným řečem, angličtině a francouzštině. Po návratu do Českých Budějovic stihla Jana vážná rána. Hermann Dichtl mu oznámil, že nebude vysvěcen, protože v diecézi je nadbytek kněží.

Zde Boží prozřetelnost připravila řešení: Odjet na misie do Ameriky! Filadelfský biskup František Patrik Kenrick žádá o německy mluvící kněze, ale nemůže zaplatit cestu. Rektor semináře Hermann Dichtl zorganizoval sbírku mezi faráři a tak získal potřebnou sumu. 8.února 1836 odešel 25 letý Jan bez rozloučení z otcova domu, ale nechává v Českých Budějovicích dopis na rozloučenou, plný synovské a bratrské lásky, ze kterého vyplývá, jak nesmírně miloval svou rodinu a rodiště.

Bohoslovec Jan Nepomuk byl velmi srdečně uvítán starým newyorským biskupem Buboisem. Přestože se objevila určitá formální nesnáz v tom, že Jan neměl dimissiorialní (propouštěcí) listinu, kterou by ho jeho biskup v Čechách propouštěl ze své diecéze, byl ihned vysvěcen a 26.června 1836 slavil svou primici v kostele sv.Mikuláše. Ihned poté byl vyslán do farnosti v oblasti Niagarských vodopádů. Cestou do své farnosti si poznamenal Neumann v deníku: „Můj Ježíši, ubohý já nevědomec, mládeneckých let ještě ani nedorostlý, stal jsem se pastýřem tvého stáda."

Své misijní cesty, desítky kilometrů dlouhé konal pěšky, a když ho vybízeli, aby jel na koni, tak odpovídal: „ I což, mně zdravému hochu českých hor to neuškodí." Sám často žil na hranici nouze, o chlebě, vodě a kusu sýra, celá léta neměl faru a bydlel z milosti u jedné z chudých rodin. S úsměvem odpovídal na varování i na výtky svých spolubratří kněží: „Ale vždyť lidé vědí dobře, čeho se mi nedostává a chtějí-li mi něco přinést, přinesou." Do své péče o duše byl tak ponořen, že spal jen 3 – 5 hodin denně. Když již vyčerpán nemohl dále, tak za ním přijel jeho mladší bratr Václav, aby se stal jeho pravou rukou. Ale přesto mladý, ani ne třicetiletý muž, který nelhal, když se prohlašoval za zdravého chlapce z českých hor, byl po necelých čtyřech letech bez síly a musel ustoupit do klidnějších oblastí.

V říjnu 1840 Neumann opouští farnosti a vstupuje k Redemptoristům. 1842 skládá řeholní sliby a mladší Václav se stal u Redemptoristů řeholním bratrem. Jan Nepomuk v Letech 1847 – 1849 byl představeným celé americké misie Redemptoristů: Tehdy též uvedl do Ameriky kongregaci Chudých školských sester Matky Boží a otevřel pro ně dům v Baltimore.

Pro své vynikající pastorační působení byl 1.února 1852 ve svých 41 letech jmenován biskupem ve Filadelfii a 28.března 1852 přijal biskupské svěcení. Založil přes 80 kostelů, mezi nimi i katedrálu. Dále založil kolem 100 škol. Každou farnost nejméně jedenkrát za dva roky navštívil a zavedl 40 hodinovou adoraci Nejsvětější svátosti oltářní. Roku 1855 založil na radu papeže blahoslaveného Pia IX. Kongregaci Františkánek zaměřenou na péči o mravně ohrožená děvčata a nemocné a později i na vyučování náboženství.

5.ledna 1860 se na ulici ve Filadelfii zhroutil úplným vyčerpáním a byl na místě mrtev. Za svatého byl prohlášen 19.června 1977 papežem Pavlem VI. Ve světě se jeho svátek slaví 5.ledna v českých zemích 19.června.

Zpracoval Karel Chrobák

Foto na titulní straně:
Socha sv. Jana Nepomuka Neumanna v České národní kapli v americké Národní svatyni ve Washingtonu, D.C.

Do nového tisíciletí

Vstoupili jsme do nového století a nového tisíciletí. Spojovali jsme s tímto novým začátkem veliká očekávání. Pro někoho může znamenat určité zklamání, že vstup do nové epochy byl spíše klidný, zdánlivě bez zvláštních událostí a rozhodujících zvratů. Je to však pocit, který má své kořeny v lidské nedočkavosti a netrpělivosti: „Kdy už konečně..."

Pokud se nám přesto zdá, jako by tu něco „nesouhlasilo", nemůžeme tento nesoulad hledat nikde jinde než u sebe.

Někteří řeknou: Je to důkaz, že všechna ta „soukromá zjevení" nejsou k ničemu. Prohlásí i k vlastnímu uspokojení, že od počátku měli za to, že stejně všechno zůstane při starém a dějiny půjdou dále, jak tomu bylo od počátku až po dnešní dny.

Uprostřed takových poznámek a komentářů se jiní mohou cítit zahanbeni a pokořeni a mohou i začít pochybovat, zda nebyli lehkověrní, když se rozhodli po celá léta v modlitbě a odříkání očekávat vítězství Božího království na zemi právě na základě oněch soukromých zjevení.

Mělo tomu snad být nějak tak, že přijdou nebeská vojska, smetou a pokoří všechny naše nepřátele a předají nám vítězoslavně vládu nad světem? Nehrozí nebezpečí, že by nám za současného stavu naší duchovní úrovně takový obrat spíše uškodil než prospěl? Vždyť by to mohla být také voda na mlýn naší dosud stále nepřemožené pýchy.

Zdá se, že je to především nedostatek pokory, který nám brání, abychom viděli věci ve správném světle. Jestliže situace, ve které žijeme, nám připadá obtížná, přiznejme s upřímností a pokorou, že za svůj život zasloužíme ještě daleko horší. Jestliže věci neprobíhají tak, jak čekáme, přiznejme si opět s pokorou, že naše představy mohou být na hony vzdálené od toho, co chce a jak to chce náš Pán.

S pokorou zkoumejme sami sebe, jak a proč jsme přijali Mariina poselství, zda to bylo spíše proto, že se nám líbí a vyhovují našim tužbám, nebo proto, že se jako pokorné děti podřizujeme vedení své nebeské Matky. A pak si musíme také s nemenší pokorou přiznat, že její přání a žádosti zůstaly namnoze nevyslyšeny, a přitom se nedívejme na druhé, ale především sami na sebe.

Její poselství však v žádném případě nebyla a nejsou řečena do prázdna. Můžeme se na to spolehnout již také proto, že vidíme s jakou vážností je přijímá a uskutečňuje sám Svatý otec Jan Pavel II.

Svědčí o tom nejnověji především opětovné slavnostní zasvěcení lidstva Neposkvrněnému Srdci Panny Marie na prahu nového tisíciletí. Proč se tak stalo již 8.října? Protože to byl den, kdy o jubileu biskupů měl být u hrobu sv.Petra shromážděn biskupský sbor z celého světa, a tak nastala ta nejvhodnější příležitost, jak vyhovět dávné žádosti Panny Marie Fatimské, aby papež zasvětil lidstvo jejímu Neposkvrněnému srdci ve spojení s biskupy celého světa.

Matka Boží dobře věděla, proč žádá právě toto spojení. Protože papežovo úsilí se může v plné míře naplnit teprve tehdy, až je všichni pastýři opravdu a horlivě přijmou a uskuteční u svého svěřeného stáda. V tomto století podobně jako již několikrát v církevních dějinách není toto spojení mezi římským biskupem a biskupy světa vždy samozřejmé a spontánní. Dokládá to i skutečnost, že jeho přání, aby se římské zasvěcení z 8.října uskutečnilo ve všech diecézích a následně pak ve všech farnostech světa, se ani teď nedočká svého uskutečnění.

Nečeká Matka Boží oprávněně, až díky našemu apoštolátu příkladem, modlitbou a obětí ještě více přibude těch, kteří uvěří a přijmou skutečnost, že již dva tisíce let nepřichází Bůh k světu jinak než skrze Marii? Nečeká, až ji jako panický učedník pod křížem všichni vezmou k sobě a svěří se bezvýhradně do její mateřské péče?

Že tímto zasvěcením odpovídal papež na výslovné přání Matky Boží, dokládá dále skutečnost, že k tomu zasvěcení byla přivezena do Říma již podruhé její socha až z portugalské Fatimy. Že tímto zasvěcením odpovídal papež na výslovné přání Matky Boží, svědčí skutečnost, že se toto zasvěcení uskutečnilo v souvislosti s první sobotou, kdy Jan Pavel II. se tradičně účastní modlitby svatého růžence a tentokrát se k této modlitbě spojil s biskupy celého světa. Není to zřetelné znamení, že Mariino srdce vítězí?

Není žádného důvodu k malomyslnosti, jsou jen důvody k pokoře, která pramení z opravdové lásky. Láska je shovívavá, neroztrpčuje se, nechlubí a nevyvyšuje, věří, snáší, doufá, všechno přetrpí (1 Kor 13, 4-7). I další čekání.

Nezazlívejme své nebeské Matce, že nespěchá podle našeho očekávání, vždyť ona jen dopřává svému věrnému synu, který je „celý její", aby mohl v úplnosti dovršit slavení Velkého jubilea tak, jak si to pod jejím vedením předsevzal. A toto Velké jubileum končí nejen o slavnosti Zjevení Páně, ale také v první sobotu nového tisíciletí, právě čtvrt roku po prvním slavném zasvěcení.

Nové tisíciletí bude tedy jejím tisíciletím. Bude to tisíciletí jejího vítězství a triumfu jejího Neposkvrněného Srdce, i když k tomuto triumfu může vést ještě bolestná a trnitá cesta. Ale tak, jako doprovodila svého Syna na jeho nejtěžší cestě, cestě nejhlubšího pokoření a utrpení, tak doprovodí i nás.A co je pro nás větší ctí, než že můžeme v Mariině společnosti kráčet ve šlépějích jejího Syna. Mariánský rok 1987-88 byl předehrou Velkého jubilea, její vítězství bude jeho dohrou. Nemáme času nazbyt, musíme si naopak pospíšit, chceme-li být v ten čas náležitě pokorní a čistí. *Světlo 1/2001*

Liturgická čtení

4.neděle v mezidobí

1.čtení – Jer 1, 4-5.17-19
Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Za (krále) Jošijáha mě Hospodin oslovil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil.

Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezbavil odvahy před nimi.

Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, (železný sloup a) bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a jejím knížatům, proti jejím kněžím i lidu země.

Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou – praví Hospodin – abych tě vysvobodil."

2.čtení – 1 Kor 12, 31 – 13,13
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu.

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jak znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všechno co mám, a (pro druhého) do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje.

Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. (Láska) všecko omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží.

Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všecko naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné.

Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všecko dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak (Bůh) poznává mne.

Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

Evangelium – Lk 4, 21-30
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš promluvil v synagóze: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli." Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?"

Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau."

Dále řekl: „Amen. Pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal veliký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie."

Když to slyšeli, všichni v synagóze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Myšlenky k jednotlivým liturgickým čtením

1. čtení

Jeremiáš dostává své povolání na konci 7. století, v době klidu a prosperity. Tento člověk dostává privilegium být Božím služebníkem, Božím prorokem. Ale tato výsada mu nepřináší klidnou a pokojnou budoucnost: Bůh mu slibuje útrapy a nepochopení ze strany lidí, avšak nenechává ho v tom samotného, protože mu slibuje to „nejdůležitější": svoji mocnou přítomnost.

2. čtení

Sv. Pavel neodvrhuje duchovní dary, ale staví je na správné místo. Důležitější než tyto dary jsou „vnitřní postoje" věřícího, lépe řečeno ten jediný podstatný vnitřní postoj: postoj lásky. Bez lásky je člověk „nulou", bez lásky i sebevětší oběti jsou ničím. Ale s láskou lidské skutky dostávají zvláštní hodnotu, s láskou i duchovní dary mají svůj smysl. Duchovní dary potřebují lásku a láska potřebuje duchovní dary, protože právě skrze ně se pak projevuje a konkretizuje.

Evangelium

V centru evangelního textu je otázka o Ježíšově identitě: je to pouhý „syn Josefův"? Židé žádají od něj zázraky, ale on se nenechává uvěznit a determinovat těmito lidskými očekáváními. Ježíš se opírá o svědectví Písma, o osud dvou známých proroků Eliáše a Elizea. A jejich „misijní otevřenost" je náznakem misijní otevřenosti samotného Krista. Oba proroci vykonali zázraky ne na členech izraelského národa, ale na pohanech, protože u nich našli více víry než u Izraelitů. Víra chyběla i Nazaretanům, proto si nezasloužili projevy zvláštní Boží přízně. Kristus konal zázraky na těch, kteří toho byli hodni aspoň tím, že oni sami nebo ti, kdo za ně prosili projevili víru v jeho mesiášství. Často tak příslušníci vyvoleného národa, kteří o Mesiáši pochybovali přicházeli o nabízené milosti a získávali je pohané, kteří v něj uvěřili.

Meditace nad Kristovými zázraky na přírodě

Pane Ježíši Kriste, ty jsi Stvořitel a Pán vesmíru. Tys dal přírodě její zákony a na mnoha zázracích ukázals, že stojíš nad těmito zákony. Jen Bůh sám není těmto zákonům podřízen a tím Bohem jsi ty. Uznáváme a dosvědčujeme tvou svrchovanost a tvůj majestát a v úctě se ti klaníme.

* * *

Svůj první zázrak jsi učinil v Káni galilejské, když jsi proměnil vodu ve víno. Zachránil svatebčany i jejich hosty z rozpaků a všechny jsi potěšil. Abys nás zachránil od věčné smrti, proměnils blátivou louži dědičného hříchu v naší duši v obšťastňující pohár vína Božího dětství. – Chválíme tě a velebíme tě!

* * *

Dvakrát jsi přikázal rybám v Genezaretském jezeře, aby naplnily sítě tvých apoštolů. Proti všemu lidskému očekávání proběhl rybolov úspěšně. Tímto zázrakem jsi naznačil ještě větší úspěchy při rybolovu duchovním. Rybáři lidí, biskupové a kněží, ulovili do sítí evangelia celý svět a přitáhli jej k pevnině. – Chválíme tě a velebíme tě!

* * *

Dvakrát jsi zázračně nasytil nespočetné zástupy několika chleby a rybami. Ještě zázračněji sytíš vykoupené lidstvo svým svátostným chlebem a svou eucharistickou krví. Kdo může spočítat křesťany všech staletí, kteří v síle tohoto pokrmu – podobně jako prorok Eliáš na poušti – zdolali obtížnou cestu k věčné vlasti, neminuli věčný cíl a dosáhli blaženého patření na tebe? – Chválíme tě a velebíme tě!

* * *

Na vlnách rozbouřeného jezera jsi kráčel jako po pevné cestě, a také Petrovi jsi dovolil, aby se po vlnách přiblížil k tobě. Nezamlčujeme, že vodní hladina může lidské noze poskytnout více opory, než Bohu odcizený svět lidské duši. Opakuješ svůj zázrak a umožňuješ každé duši, aby se přimkla k tobě, pokud neztratí odvahu a sílu. – Chválíme tě a velebíme tě!

Vždyť jsem to já – P. Leo Kuchař SSS

**** Protože poštovní distribuce našich novin do vzdálených míst trvá velmi dlouho, budeme otiskovat liturgické texty s týdenním předstihem, aby je čtenáři měli na příslušnou neděli včas.***

Liturgická čtení

5.neděle v mezidobí

1.čtení – Iz 6, 1-2a. 3-8

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toho roku, kdy zemřel král Uziják, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, lem jeho (roucha) naplňoval svatyni. Nad ním se vznášeli serafové.

Jeden volal na druhého: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem.

Tu jsem zvolal: „Běda mě, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svýma očima!“

Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. (Tím) se dotkl mých úst a řekl: „Hle, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá vina, smyt je tvůj hřích!“

Pak jsem slyšel hlas páně, jak praví: „Koho mám poslat, kdo nám půjde?“ Řekl jsem: „Zde jsem, mne pošli!“

2.čtení – 1 Kor 15, 1-11

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo.

Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratří najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče.

Ano, já jsme nejmenší z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev. Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou.

Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

Evangelium – Lk 5, 1-11

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali sítě. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy.

Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajeď na hlubinu a spusťte sítě k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím sítě.“ Když to udělali, zahrnuli velké množství ryb, že se jim sítě téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly.

Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas – a také všech jeho společníků – nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“

Přirazili s loďmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

ZE SVĚTA

Osud mírových jednání mezi Izraelem a Palestinci nejistý - Ačkoliv izraelští i palestinští představitelé přistoupili na mírový plán dosavadního prezidenta USA Billa Clintona, výsledek budoucích palestinsko - izraelských rozhovorů o konečné mírové dohodě je nejistý. Předseda palestinské samosprávy Jásir Arafat, podporován Ligou arabských států (LAS), odmítá vzdát se práva na návrat palestinských uprchlíků do jejich původních domovů v Izraeli. Izraelský premiér Ehud Barak zase kategoricky odmítá přepustit svrchovanou kontrolu nad Chrámovou horou Palestincům.

Clinton vyzval Palestince, aby stáhli svůj dlouholetý požadavek na právo návratu Palestinců a jejich rodin, kteří odešli nebo byli vysídleni z území Izraele po jeho vytvoření v roce 1948. V Libanonu, Jordánsku, Sýrii a dalších zemích žijí téměř čtyři miliony těchto uprchlíků. Výměnou by Palestinci získali samostatný stát, jenž by zahrnoval 95 procent území západního břehu Jordánu, celé pásmo Gazy a svrchovanost nad posvátným místem islámu ve východním Jeruzalémě.

Izraelský premiér Ehud Barak dmítá předat Palestincům svrchovanou kontrolu nad Chrámovou horou, která je zároveň třetím nejposvátnějším místem islámu a prvním judaismu a leží ve východní (arabské) části Jeruzaléma. Mešity na Chrámové hoře stojí na místě pro Židy nejposvátnějším, kde kdysi stával Šalamounův chrám, z něhož zde zůstala už jen Zeď nářků.

Jásir Arafat, předák Palestinců, prohlásil, že Mírovou dohodu s Izraelem je možné podepsat ještě do 20. ledna, než prezident USA Bill Clinton opustí funkci. Avšak Clintonův mírový plán přijímá jen s velkými výhradami. Izrael nadále vyslovuje pochybnosti, že by bylo možné dohodu s Palestinci uzavřít, přesto však je ochoten s nimi dále prostřednictvím Washingtonu jednat.

Islámští fundamentalisté zavraždili 15 osob - Patnáct osob, z toho 11 vojáků, zavraždili ve středu 3.ledna islámští fundamentalisté při dvou útocích jižně a východně od metropole Alžíru. Jedenáct vojáků bylo zabito při výbuchu bomby ve východní Viláji Batna. K explozi došlo při průjezdu konvoje 3 vojenských vozidel. Další čtyři civilisty zavraždili ozbrojenci v Laghvátu 400 kilometrů jižně od hlavního města. Od počátku roku si tak násilnosti vyžádaly již 23 obětí. Během muslimského postního měsíce ramadánu, který skončil těsně před Novým rokem bylo v Alžírsku zabito nejméně 340 lidí. Alžírští extremisté zahájili ozbrojený boj v roce 1992, kdy vláda znemožnila zrušením druhého kola voleb fundamentalistům, kteří měli naději na vítězství, podílet se na vládě. Vnitřní konflikt stál již více než 100.000 životů.

Ve válce na Srí Lance nasadily obě strany české raketomety - Válka mezi Sinhálci a Tamily na Srí Lance se loni dramaticky vystupňovala, přičemž obě strany konfliktu nasadily v bojích i raketomety české výroby. Ty spolu s dalekonosným dělostřelectvem proměnily rozsáhlé oblasti poloostrova Jápané na severu země v hromady sutin a pozvedly tak ničivý charakter srílanské války na nový stupeň. Podle adentury Reuters mezi lednem a prosincem loňského roku bezpečnostní síly ztratily 1464 mužů, včetně příslušníků policie a polovojenských jednotek, a počet zabitých teroristů činil 2433. Počet obětí srílanského konfliktu, který trvá již 18 let, tak podle odhadů stoupl na 64 tisíc. Povstalečtí Tygři osvobození tamilského Ílamu (LTTE) tvrdí, že od zahájení svého ozbrojeného boje v roce 1983 ztratili 16,333 svých mužů. LTTE bojuje za samostatný stát menšinových Tamilů, kteří sídlí zejména na severu a východě země a tvoří asi 18 procent z 19 miliónů obyvatel Srí Lanky.

Evropa chce vyšetřit tzv. „balkánský syndrom" – Evropská komise se bude v rámci své kompetence zabývat dohady kolem záhadných úmrtí západoevropských vojáků, kteří sloužili v Kosovu a v Bosně, a také dopady války na místní obyvatelstvo a na životní prostředí. V několika členských zemích EU se v posledních dnech vzrušeně spekuluje o souvislosti mezi řadou případů nádorových onemocnění vojáků, kteří se vrátili z Balkánu, a použitím munice s obsahem ochuzeného uranu zejména americkým letectvem jak v Kosovu, tak v Bosně. Itálie už zahájila vlastní vyšetřování a vyvolala schůzku Severoatlantické aliance. Belgický ministr obrany André Flahaut zase vyzval Evropskou unii, aby zorganizovala jednotné vyšetření příznaků „balkánského syndromu". Souvislost mezi ochuzeným uranem a rakovinovými chorobami nebyla ovšem nijak prokázána. Severoatlantická aliance ji jednoznačně popírá. Podle zdrojů ve Vrchním velitelství ozbrojených sil NATO v Evropě (SHAPE) není ochuzený uran o nic nebezpečnější než ten, který se vyskytuje běžně v přírodě. Odpůrci této teorie poukazují na to, že nejde o radioaktivní záření alfa, ale o nebezpečné jedy obsažené v prachu, který se vylučuje při dopadu střel s uranovým pláštěm na cíl. Ochuzený uran se používá ke zvýšení průraznosti střel, zejména proti pancířům. Tato munice byla široce nasazena hlavně Američany v Kosovu i v Bosně. Zatím však nejsou k dispozici spolehlivé údaje o tom, zda si důsledky jejího použití vyžádaly nějaké oběti mezi civilisty.V Itálii zemřelo na leukémii pět vojáků, kteří se účastnili balkánských operací. V Belgii onemocnělo devět různými typy rakoviny, pět z nich zemřelo. Belgičané se přitom nikdy nepohybovali v oblastech, kde letectvo pálilo popsanými střelami, což zpochybňuje příčinnou souvislost. Tisk proto spekuluje například o důsledcích „koktejlu" očkovacích látek, které vojáci před odjezdem do mírové operace museli vstřebat. Právě proto ministr Flahaut žádá členské země EU, aby poskytly všechny dostupné údaje, z nichž bude třeba možné vyčíst společné jmenovatele a dobrat se pravdy. "Problém existuje, odpověď nikoli," napsal dnes belgický list La Derniere Heure. A pozastavil se nad tím, že se žádné znepokojení zatím neozývá ze zemí, jež disponují zbraněmi s ochuzeným uranem a vesměs se podílely na válce v Perském zálivu. Příznaky onemocnění veteránů z oblastí obou konfliktů jsou přitom podobné.

Rusové v Čečensku objevili tunel s náloží - Ruští technici zlikvidovali nálož, která měla vyhodit do vzduchu policejní stanici v Gudermesu, druhém největším čečenském městě, v němž sídlí promoskevská vláda. Informovaly o tom ruské oficiální zdroje. Asi 30 metrů dlouhý tunel naplněný trhavinami, který byl vykopán z nedalekého obytného domu, objevili ruští vojáci. Každodenně dochází k potyčkám mezi ruskými jednotkami a čečenskými separatisty. Ruské jednotky vstoupily do Čečenska v říjnu 1999 - šlo o odvetu za dva vpády povstalců do sousední ruské republiky Dagestán. Moskva nyní kontroluje většinu této severokavkazské republiky, avšak její vojska jsou neustále terčem útoků separatistů. V bojích v Čečensku zahynulo už přes 2000 ruských vojáků.

Budou Britští školáci chodit do školy jen čtyřikrát týdně? - Britské školy se potýkají s tak katastrofálním nedostatkem učitelů, že na některých místech jsou ředitelé nuceni uvažovat o zavedení čtyřdenního pracovního týdne. Krize je prý nejhorší za uplynulých 20 let. Například v některých školách hrabství Essex začaly již před Vánocemi děti chodit do školy pouhé čtyři dny v týdnu. Jinde se zase kvůli nedostatku učitelů uvažuje o zrušení odpoledního vyučování. V hrabství v současné době chybí 200 učitelů a ředitelé jsou prý „demoralizováni a frustrováni" tím, že nemohou najít nové zaměstnance. Učitelé si stěžují nejenom na relativně nízké platy, ale také na problémy s chováním žáků. Nedávno si například stěžovali, že fakticky nemohou umravnit nezbedné černošské děti, protože jsou pak obviňováni z rasismu. Učitele - především pro své základní školy - hledala Británie už před začátkem školního roku až v Indii nebo Austrálii. Rostoucí problémy ve školství jsou špatnou zprávou pro labouristickou vládu premiéra Tonyho Blaira, která soustavně opakuje, že školství je pro ni nejvyšší prioritou. Parlamentní volby by se v Británii mohly konat již za necelého půl roku.

V Egyptě byl objeven hřbitov zvířecích mumií - Ve starověkém egyptském městě Abydos byl objeven hřbitov s mumifikovanými zvířaty. Objev by mohl poskytnout informace o náboženských kultech z období Ptolemaiovců. Podle archeologů bylo na místě objeveno osm pozlacených sarkofágů s mumifikovanými krysami pocházejících z období kolem roku 300 před Kristem. Nalezeno bylo také šest velkých keramických nádob, z nichž každá obsahovala 25 mumifikovaných sokolů.

Parfém vylovený z Titaniku - Společnost RMS Titanic má veškerá práva k využití vraku Titaniku, který se potopil 14.dubna 1912 640 kilometrů od ostrova Newfoundland. Tato společnost se chystá prodávat parfém smíchaný z 80 flakónek nalezených na dně oceánu. Britský obchodník Adolphe Saalfeld, který cestoval první třídou a nepřežil, vezl ve svých kufrech 80 flakónů s parfémy. Esence z těchto flakónek firma vhodně smíchala a hodlá jej prodávat jako Parfém z Titaniku. Neštěstí, při kterém nepřežilo 1500 lidí se tak dočkalo dalšího komerčního využití.

Skončil rok s největším počtem katastrof - V roce 2000 se na naší planetě odehrálo tolik přírodních katastrof, jako nikdy. Konstatuje to německá zajišťovna Münchener Rück, která jako pojišťovací firma pojišťoven patří k největším podnikům tohoto druhu na světě. Experti Münchener Rück zaznamenali 850 přírodních katastrof a tím asi o stovku více než roku 1999 a dobře o 200 více než v polovině 90. Větrné smršti, záplavy, zemětřesení či další pohromy ale naštěstí v roce 2000 postihovaly poměrně řídce osídlené oblasti, v nichž zahynulo „jen" kolem 10,000 lidí. Roku 1999 si přírodní katastrofy vyžádaly životy 75,000 lidí. Německá zajišťovna zaregistrovala na závěr letošního roku také menší hmotné škody, což ale souvisí s tím, že na planetě nedošlo k většímu zemětřesení. Vzhledem ke stále většímu počtu obyvatelstva na Zemi, který se často neúměrně zvyšuje v oblastech ohrožených přírodními pohromami, lze v budoucnu čekat spíše růst škod v důsledku katastrof.

Lenin by mohl být klonován - Možnost klonování vůdce ruské bolševické revoluce Vladimíra Iljiče Lenina připustil podle ruského internetového magazínu Gazeta před koncem roku akademik Ilja Zbarskij. Podmínkou je však to, jestli nabalzamované tělo obsahuje nositelku genů DNA. Rusové v nedávném průzkumu veřejného mínění Lenina označili za nejvýznamnější osobnost 20. století. Akademik však pochybuje jestli má vůbec smysl klonovat takového člověka, jakým byl Lenin. Leninovo nabalzamované tělo je vystaveno v mauzoleu na moskevském Rudém náměstí a stalo se jednou z turistických atrakcí ruské metropole. Takovou prezentaci ostatků zesnulého mimo jiné kritizuje ruská pravoslavná církev, zatímco představitelé ruských komunistů jsou přesvědčeni, že dosavadní forma uctění Leninovy památky musí být zachována. Lenina označilo za "Rusa století" 14 procent z 1500 respondentů z celého Ruska. Druhou nejvýznamnější osobností 20. století je podle agentury Interfax diktátor Josif Vissarionovič Stalin. Třetí skončil ruský obhájce lidských práv, nositel Nobelovy ceny za mír Andrej Sacharov. O čtvrté a páté místo se podělili sovětský reformátor, otec přestavby Michail Gorbačov a první člověk ve vesmíru Jurij Gagarin.

Společenský salon Hillary Clintonové? - Newyorský list Daily News zjistil, že nově zvolená senátorka za stát New York Hillary Clintonová se intenzívně zajímá o koupi reprezentativního domu ve washingtonském Georgetownu. V této rázovité 'vládní čtvrti', která leží poblíž budovy Kongresu a Bílého domu, bydlí stovky politiků, diplomatů, umělců a intelektuálů. Po dlouhá léta tu žije například dosavadní ministryně zahraničí Madeleine K. Albrightová. Hillary Clintonová bude potřebovat dům, který by jí sloužil jednak jako přechodná rezidence v hlavním městě, jednak jako intelektuální a politický salon. Podle názoru Daily News by role hostitelky mohla podstatně posílit její šance na prezidentskou nominaci Demokratické strany ve volbách roku 2004. Sama Clintonová však takovou možnost popírá. Trvá na tom, že hodlá po celých šest let v Senátu věrně sloužit svým newyorským voličům.

Z VLASTI

Carolina od 6.prosince 2000 do 5.ledna 2001

Politické události

Petr Pithart po dvou letech opět v čele Senátu

Předsedou Senátu byl zvolen jeho dosavadní místopředseda Petr Pithart (KDU-ČSL). Stalo se tak v úterý 19.prosince na první schůzi po listopadových doplňovacích volbách. Jediného kandidáta zvolilo hned v prvním kole 50 ze 79 senátorů. Devětapadesátiletý Pithart už Senátu předsedal od roku 1996, kdy byla horní komora zřízena. V roce 1998 ho o křeslo připravila Libuše Benešová (ODS). Po předčasných volbách totiž uzavřela ODS s ČSSD tzv. opoziční smlouvu a podle ní patřilo předsednictví obou komor parlamentu ODS. Po letošních volbách ČSSD výrazně oslabila svou pozici v Senátu a ani ODS neobhájila všechny mandáty, sama Libuše Benešová patřila mezi poražené. Čtyřkoalice (KDU - ČSL, US, ODA a DEU) která má v lavicích Valdštejnského paláce nejvíce senátorů (39 z 81), se jako na jediném kandidátovi, akceptovatelném pro všechny čtyři strany, shodla právě na Pithartovi. Ovšem Unie svobody se netají tím, že by na jeho místě raději viděla svého senátora a bývalého ministra zahraničí Josefa Zieleniece. (Pithart byl premiérem České republiky v letech 1990-92.)

Na lídra čtyřkoalice aspirují Kopřiva, Kühnl a Žantovský

Strany čtyřkoalice vybraly v minulých dnech kandidáty na svého lídra. Favoritem Unie svobody (US) je po zasedání republikového výboru 15.prosince předseda strany Karel Kühnl a Občanská demokratická aliance (ODA) vybrala týž den senátora Michaela Žantovského. Křesťanská a demokratická unie – Československá strana lidová (KDU-ČSL) již 8.prosince zvolila Jaroslava Kopřivu. Demokratická unie (DEU) se nominace vzdala. Volba lídra je naplánována na konec ledna. Osmičlenná politická rada, ve které mají po třech hlasech US a KDU-ČSL a po jednom ODA a DEU, chce vybrat člověka, který by byl stmelující osobou všech čtyř stran a kandidátem na příštího premiéra. Rozhodování zřejmě nebude snadné. Kopřiva patří k méně známým tvářím, nevleče však s sebou zátěž z minulosti. Kühnl je ostřílený politik, působil jako velvyslanec ve Velké Británii, byl ministrem ve vládě Václava Klause a Josefa Tošovského. Pro většinu lidí ale není symbolem změny politického stylu. Žantovský, bývalý velvyslanec v USA a mluvčí prezidenta Václava Havla ze začátku 90.let, sám přiznává, že kandiduje spíše do počtu.

Televize Nova slavila vítězství nad bývalou servisní společností CNTS

Vrchní soud vynesl 14.prosince jeden z nejdůležitějších rozsudků ve vleklém sporu o Novu. Uznal, že Vladimír Železný (ředitel Novy) byl oprávněn před rokem vypovědět smlouvu servisní společnosti CNTS, která spadá pod americkou společnost CME Ronalda Laudera. Podle Železného je rozhodnutí Vrchního soudu definitivní a neexistuje proti němu odvolání. Druhá strana (CNTS v čele s ředitelem J. Vávrou) s tímto verdiktem nesouhlasí a hodlá se odvolat k Nejvyššímu soudu.

Ratibor Majzlík opět předsedou DEU

Demokratická unie (DEU), jedna ze stran čtyřkoalice, zvolila na sedmém sněmu v Praze 16.prosince svého předsedu. Stal se jím opět dosavadní předseda Ratibor Majzlík, když získal 113 ze 198 hlasů delegátů. Jeho protikandidátka, místopředsedkyně strany Alena Hromádková, prohrála s 82 hlasy.

Summit NATO bude za dva roky v Praze

Ministři zahraničí států sdružených v NATO rozhodli 16.prosince na schůzce v Bruselu, že summit aliance v roce 2002 se bude konat v Praze. Přesný termín má být teprve stanoven. Podle médií většina českých politiků pořadatelství přivítala. V.Havel Prahu navrhl již v květnu minulého roku.

Ze Slovenska

Nizozemský premiér Kok navštívil Bratislavu

Pomoci při přípravě Slovenska na členství v EU a NATO mají memoranda o partnerství obou zemí podepsaná 19.prosince v Bratislavě při návštěvě nizozemského premiéra Wima Koka. K výroku německého kancléře Gerharda Schrödera, který promluvil o potřebě přechodného sedmiletého omezení volného pohybu pracovních sil z nově přijatých zemí, Kok řekl, že to není oficiální názor EU. Host se v Bratislavě sešel i s Milošem Zemanem a Jerzym Buzkem, premiéry České republiky a Polska. Spolupráci „visegradských zemí" považuje nizozemský předseda vlády za přípravu na členství v EU.

Parlament ministra vnitra neodvolal

Poslanci 19.prosince hlasováním podrželi ve funkci ministra vnitra Ladislava Pittnera. O jeho odvolání se snažilo opoziční Hnutí za demokratické Slovensko. Pittner podle HZDS nezvládá vedení resortu. Pittnerovo odvolání navrhla opozice krátce po jeho vyjádření, že navrhne zákaz HZDS, pokud se prokáže účast jejich lídrů na trestné činnosti Slovenské informační služby v minulých letech. Média naopak kritizují ministra za to, že není schopen dostat před soud politicky motivované trestné činy z doby Mečiarovy vlády. Negativně hodnotí i Pittnerův nedostatečný důraz při prosazování reformy veřejné správy. Ta je jednou z hlavních podmínek vstupu Slovenska do EU.

Slovensko má nového ministra obrany

Novým slovenským ministrem obrany byl jmenován bývalý velvyslanec v České republice Jozef Stank. Resort pro něj uvolnil Pavol Kanis ze Strany demokratické levice (SDL), který rezignoval po skandálu kolem financování nákladného rodinného sídla. Po týdnech nejasností i vášnivých sporů stačilo vedení SDL jen několik hodin na Stankovu nominaci. Tu okamžitě akceptovali jak slovenský premiér Mikuláš Dzurinda, tak prezident Rudolf Schuster.

Odstupující ministr Kanis byl kritizován za to, že někteří jeho podřízení měli neoprávněně obchodovat s armádními nemovitostmi a výzbrojí. Jozef Stank, dlouholetý politik, státní úředník a diplomat spojil v minulosti svou kariéru s komunistickou stranou.Od roku 1986 zasedal

jako poslanec ve Federálním shromáždění. Stanul v čele komise pro dohled nad vyšetřováním událostí 17. listopadu 1989 a předsedal Sněmovně národů v kooptovaném porevolučním parlamentu. Od roku 1990 je člen SDL. V Praze působil jako velvyslanec Slovenské republiky od roku 1998.

Poslední šéf StB Alojz Lorenc do vězení zřejmě nepůjde

Vojenský soud v Bratislavě na neveřejném jednání rozhodl, ze Lorencův čtyřletý nepodmíněný trest za zneužívání pravomoci veřejného činitele je promlčen. S odvoláním na TV Prima to uvedla ČTK. Důvodem Lorencova odsouzení bylo nezákonné zadržení přibližně 300 odpůrců režimu v době od podzimu 1988 do listopadu 1989. Se stížností se ale ještě chce obrátit na Nejvyšší soud hlavní vojenský prokurátor.

Ze Slovenska stručně

* Několik stovek vězňů bude propuštěno na základě amnestie, kterou 15.prosince podepsal prezident Rudolf Schuster. Impulsem se stalo poselství papeže Jana Pavla II., který vyzval státníky, aby při příležitosti končícího jubilejního roku 2000 projevili shovívavost také vůči odsouzeným.

* Ministr spravedlnosti Ján Čarnogurský havaroval v pátek 15.prosince večer se služebním BMW na Starých Horách. Při nehodě zemřeli dva lidé, další čtyři byli těžce zraněni. Čarnogurský se podrobil v banskobystrické Rooseveltově nemocnici operaci šestého a sedmého obratle krční páteře.

* V bratislavské městské části Děvínská Nová Ves, která sousedí s Rakouskem, znovu postavili hraniční zátaras z ostnatého drátu. Má však sloužit jen jako vzpomínka na totalitní režim. Hranice oddělené ostnatými dráty, do kterých byl pouštěn i elektrický proud, se začaly budovat v 50. letech. Zrušily se po roce 1989.

Ekonomika

Komerční banka dostane dvacetimiliardovou státní injekci

Vláda se 19.prosince rozhodla pokrýt zbytek ztrátových úvěrů, aby urychlila a usnadnila chystaný prodej Komerční banky, posledního finančního ústavu v rukou státu.Celková částka vládních sanací tak dosáhne hodnoty 77 mld. Kč. Generální ředitel KB Radovan Vávra považuje schválené garance za dostatečné. Tato pomoc má zvýšit zájem investorů a je definitivně poslední.

Česká ekonomika roste rychleji

Nejnovější údaje Českého statistického úřadu z 12.prosince potvrzují optimistické předpovědi. Hrubý domácí produkt (HDP) vzrostl ve třetím čtvrtletí o 2,2 % oproti stavu z roku 1999. Masivní příliv zahraničních investic a větší spotřeba domácností táhnou českou ekonomiku. Nezávislí ekonomové ovšem upozorňuji, že růst nemá zdravé základy. Česká ekonomika si tak celý rok udržuje vzestupný trend, kterému v poslední době napomohly vánoční nákupy domácností, které byly o desetinu větší než vloni. Rozhodující podíl na větším přírůstku HDP má oživení průmyslu, které se na růstu podílelo téměř 75%.Dle ČSÚ lze nadále očekávat, že růst ekonomiky by mohl pokračovat až na 2,7 % ke konci roku. Optimistické hlasy ekonomů hovoří dokonce o tříprocentním růstu. Jejich zdrženlivější kolegové však upozorňují, že růst HDP ovlivnil hodně fakt, že podniky vyrábějí „na sklad". Značný negativní vliv na tuzemskou ekonomiku má a dle všeho i bude mít sílící dovoz a vyšší spotřeba zahraničního zboží.

Kurzovní lístek ČNB 21.12. 2000

EUR, 1	34.695
Francie, 1	5.289
Itálie, 1000	17.918
Rakousko, 1	2.521
SRN, 1	17.739
Kanada, 1	25.365
Slovensko, 100	80.131
USA, 1	38.644

Kultura

* Oleg Podgorný,ředitel Pražského jara, podlehl 14.prosince mozkové příhodě.Funkci šéfa pražského festivalu přijal v roce 1990 po vítězství v konkursním řízení. Na profesionálním vedení Pražského jara se podepsaly bohaté zkušenosti, které získal jako viceprezident Světové federace mezinárodních hudebních soutěží. Podílel se na radikálních změnách v organizaci nejstaršího českého hudebního festivalu.

* Scénárista a režisér Jiří Krejčík převzal 16.prosince Cenu Vladislava Vančury za celoživotní dílo. Český filmový a televizní svaz FITES a Nadace Český literární fond ocenily především Krejčíkův dokumentární film Maturita v listopadu.

Sport

Na evropském šampionátu ve Valencii získali čeští plavci devět medailí

Čestí plavci obsadili na ME v krátkém bazénu ve Valencii v celkovém pořadí 4.místo za Švédskem, Itálií a Německem. Během čtyř dnů (od 14. do 17.prosince) nasbírali Češi poprvé v historii tři zlaté, tři stříbrné a tři bronzové medaile. Dvě zlaté medaile na 100 m a 50 m znak si odvezla Ilona Hlaváčková, třiadvacetiletá bronzová medailistka z letošního ME v Helsinkách. Ta při vítězném finále vytvořila časem 58,82 rekord šampionátu.Poprvé na evropských i světových šampionátech měla prsařská padesátka mužů tři vítěze. Udělovaly se tři zlaté medaile, z nichž jednu převzal sedmadvacetiletý prsař Daniel Málek. Ten získal na šampionátu všechny tři kovy. Stříbro mu přinesl závod na 100 m prsa a bronz na 200 m prsa. Plavkyně Jana Pechanová získala stříbro v závodě na 400 m volný způsob a bronz za kraula na 800m. Dvě bronzové si odvezl i Květoslav Svoboda za 200 a 400 m volný způsob.

Krátce ze sportu

* Čtvrtý ročník novinářské ankety Zlatý míč ČR pro nejlepšího fotbalistu roku vyhrál záložník Lazia Řím Pavel Nedvěd. Osmadvacetiletý hráč tak završil úspěšný rok, kdy s Laziem vyhrál italskou ligu i pohár a na podzim se stal novým kapitánem českého reprezentačního týmu. Druhý skončil v letošní anketě útočník Anderlechtu Jan Koller a třetí sparťan Tomáš Rosický. Slavnostní vyhlášení se uskutečnilo 6.ledna v Písku.

* Výborného výsledku dosáhla česká reprezentantka v běhu na lyžích Kateřina Neumannová. V závodě Světového poháru v italském Brussonu doběhla ve finále sprintu na 1500 m druhá, rychlejší byla jen Finka Manninenová.

* Na akademickém MS v Malaze získala judistka Michaela Vernerová bronz v kategorii do 57 kg.

Velký rozruch kolem České televize

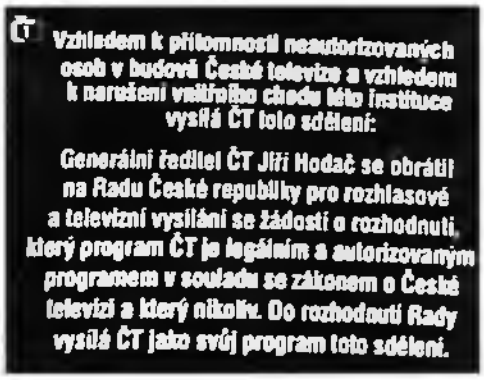
Jiří Hodač nový generální ředitel ČT, kvůli kterému vznikl veškerý rozruch.

V současné době v české republice dva veřejnoprávní programy České televize konkurují třem soukromým kanálům. Ještě před několika týdny bylo vysílání České televize dílem redaktorů usilujících o nestranné zpravodajství ve stylu BBC. 12.prosince však byl z České televize odvolán ředitel Dušan Chmelíček a na jeho místo byl 20. prosince z politických důvodů jmenován Jiří Hodač. Velká část veřejnosti pana Hodače vnímá jako člověka poplatného zájmům politických představitelů, blízkého zejména bývalému premiérovi Václavu Klausovi, který nyní stojí v čele Poslanecké sněmovny. Navíc si pan Hodač jako ředitelku zpravodajství vybral bývalou poradkyni Václava Klause. Obecně se předpokládá, že Václav Klaus v příštím roce bude chtít nahradit Václava Havla v úřadu prezidenta, a přízeň státní televize by značně posílila jeho vyhlídky.

Zaměstnanci ze zpravodajského oddělení ČT se proti jmenováno Hodače řediteleTelevise vzbouřili a vydali prohlášení, že nebude-li Hodačovo jmenování zrušeno, stane se ČT poslušným nástrojem politiků u moci. V prohlášení žádají zrušení výběrového řízení na generálního ředitele ČT, dále sestavení rady nezávislých odborníků, která by dočasně řídila ČT a urychlení přípravy a přijetí nového zákona o ČT. Jejich petici již podepsalo na 150 tisíc občanů České republiky. Spor zaměstnanců s novým ředitelem vyvrcholil tím, že ve středu 28.prosince 2000 před osmou hodinou večerní před hlavními zprávami přerušil ředitel vysílání televize na obou kanálech. Provoz české televize byl poslé-ze v omezeném rozsahu obnoven, ale přestala vysílat standardní zpravodajství. Následně se zaměstnanci ČT na svém pracovišti zabarikádovali a pohrozili stávkou. Spor zmobilizoval celou zemi. Ve středu 3.ledna se shromáždilo na Václavském náměstí v Praze přes sto tisíc lidí, volajících po Hodačově odvolání, další tisíce lidí byly v Brně a Ostravě. Opakovala se tak situace z prosince 1999, kdy se na podobných manifestacích pod heslem Děkujeme, odejděte! sešli lidé nespokojení s opoziční smlouvou Václava Klause a Miloše Zemana a jejich stran.

Situaci kolem ČT a souvisejícím demonstracím věnovala velkou pozornost všechna hlavní světová media. Rakouská televise ORF, ale i americká CNN či britská BBC přirovnaly stotisícovou demonstraci k situaci z listopadu 1989. Jedná se o největší demonstraci od pádu komunismu a tentokrát se očekává, že by pobouření veřejnosti mohlo přinést změnu. Parlament se spěšně připravuje na přijetí zákona, který by umožnil jmenování rady z lidí nezávislých na politických stranách. Taková reforma by byla velmi cenná a podobné změny by Česká republika potřebovala provést i v jiných sférách společnosti.

Podle New York Times a ČTK

Prohlášení, které se objevilo ve středu 28.prosince 2000 večer na programu ČT 1 v 7.15 a na programu ČT 2 v 7.50 a vysílání bylo přerušeno.

Demonstrace proti radě ČT na Václavském náměstí v Praze, kde po necelých třinácti měsících, od akce Děkujeme odejděte! z prosince 1999, byla opět hlava na hlavě. Statisícový zástup občanů přišel podpořit zaměstnance ČT rebelující proti novému generálnímu řediteli Jiřímu Hodačovi a současně vyjádřit svoji rozhodnou touhu po nezávislosti České televize.

Požadavky Iniciativy Česká televize věc veřejná lze získat na internetové adrese www.nase-ct.cz, zde lze k petici připojit svůj podpis

Jubilejní rok 2000 ve Vatikánu vyvrcholil

Jubileum rodin 14. a 15.října bude jistě zaznamenáno jako další vrcholný bod Svatého roku 2000. Tvořilo současně – po Římu 1994 a Rio de Janeiro 1977 – třetí Světové setkání rodin. Téma *„Děti – jaro rodiny a společnosti"* bylo rozvedeno na předchozím teologicko pastorálním sympoziu. Jeho účastníků bylo na 6000, byli to zástupci biskupských konferencí celého světa, kněží, zabývající se pastorací rodin, manželské páry, které jim v tom pomáhají a konečně představitelé nejrůznějších hnutí, sdružení a skupin, zaměřených na podporu rodiny a ochrany života. Byl zastoupen celý svět i naše ČR. Mluvilo se o nejrůznějších problémech rodiny, o jejích těžkostech žít v duchu víry, ale i o statečnosti, s níž se rodiny snaží těžkostem čelit.

Na 200 000 rodin s dětmi zaplnilo v neděli dopoledne náměstí sv.Petra na mši svatou s Jenm Pavlem II., kterou s ním koncelebrovalo 75 kardinálů a biskupů. Po homilii si osm manželských párů před papežem vyslovilo svůj manželský slib věrnosti a lásky, a tak začali svůj společný život. Pocházeli za všech světadílů. Jan Pavel II. tak během Svatého roku slavil nebo udělil všech sedm svátostí. Po boku oltáře stálo 109 manželských párů z neokatechumenálního hnutí, kteří odejdou jako misionáři do zemí, v nichž katolická církev je nepatrnou menšinou, aby podávali svědectví o svém životě z víry. Všichni účastníci jubilea měli kolem krku šátek s obrazem Nazaretské rodiny – aby si vyprošovali její požehnání. Při Anděl Páně sv.Otec ohlásil, že příští Světové setkání rodin bude v Manile na Filipínách roku 2003.

Za dnů jubilea rodin Jan Pavel II. přijal v audienci vítěze mezinárodní soutěže, kterou pro školní děti a studenty vyhlásil Ústřední výbor Svatého roku, i s jejich rodiči. Téma bylo: „Svatý rok" a měli je zpracovat malí jako kresbu, velcí jako esej. V kategorii školáků zvítězil indonézský chlapec Jerry Yap a za literární esej byla vyznamenána slovenská studentka Eva Čapkovičová.

* * *

Na ***jubileum politiků*** jich přijelo na 2500 a pocházeli z 94 zemí; nebyli to jen katolíci, ale i příslušníci jiných náboženství, protestantských církví, židé a z Kuwajtu a Íránu i muslimové. Delegaci Ruské republiky vedl známý Michal Gorbačov. Ke světovým politikům se v neděli připojili i pracovníci veřejné správy z Itálie, takže pak všech bylo kolem oltáře na 12 000. Z ČR přijelo 16 politiků. Oficiální delegaci tvořilo pět senátorů, kteří zastupovali, kromě komunistů, všechny politické strany.

V sobotu účastníci jubilea rokovali na jakémsi mezinárodním sjezdu nazvaném „Setkání světových parlamentů". Závěry byly shrnuty v prohlášení, ve kterém se volá po snížení, ne-li odpuštění zahraničního dluhu nejchudším zemím Třetího světa, po obraně svobody a důstojnosti člověka v zákonodárství jednotlivých zemí a konečně po nutnosti mírnit negativní důsledky politické a ekonomické globalizace zásadami morálky a etiky. Podobné myšlenky měl ve svém projevu k politikům i sv.Otec, který navíc vyzdvihl nutnost obrany života a rodin. Jako vzor nekompromisního křesťanského politika jim předložil anglického svatého Tomáše Mora (1478-1535), který raději volil rozsudek smrti, než aby se zpronevěřil hlasu svého svědomí; svatý Tomáš More byl prohlášen nebeským patronem politiků a všech pracovníků ve veřejné správě. Nakonec sv.Otec vyzval příslušné autority, aby na závěr jubilea udělili uvězněným milost nebo snížily tresty ve vězení.

* * *

Zvláštní ráz mělo ***jubileum sportovců*** ve dnech 28. a 29.října. Tématem sobotní reflexe bylo *„Tvář a duše sportu"*. Promlouvali funkcionáři Mezinárodního olympijského výboru i významní sportovci. Mluvilo se o pozitivních stránkách sportu, ale řečníci nezakrývali ani jeho stinné stránky a zvláště neduhy poslední doby – doping, násilí, projevy rasismu, velké obnosy při kupování sportovců, takže je možno mluvit o novém druhu otroctví. Závěry z řečí byly shrnuty do „Manifestu sportovce", který byl čten v neděli po mši svaté. Ta se konala na velkém Olympijském stadionu a sv.Otec při ní připomněl co může dát sport správně prožívaný sportovci a celé společnosti. Po mši následovaly ukázky sportu a vše vyvrcholilo zápasem v kopané: „Itálie – zbytek světa", který skončil remízou 0:0, a kterému sv.Otec, kdysi brankář, se zájmem přihlížel. Po celý týden před Jubileem se parčík okolo Andělského hradu proměnil ve „Vesničku sportu", v níž si mladí mohli vyzkoušet své dovednosti nebo ukázat charakteristické sporty své země. Katolické sportovce z České republiky zastupovala skupina členů tělocvičné a kulturní organizace Orel.

* * *

Prostým obřadem k ukončení Jubilejního roku ***uzavřel papež Jan Pavel II. Svatou bránu baziliky sv. Petra*** v sobotu 6. ledna 2001 dopoledne, a tím oficiálně zakončil Jubilejní rok 2000. Později, patrně ještě v lednu, bude brána zazděna. Po zahájení mše na Svatopetrském náměstí se papež odebral před Svatou bránu. Po tiché modlitbě na stupních portálu uzavřel obě křídla brány. Bohoslužba byla ukončena slavnostním "Te Deum". Svaté brány ostatních tří bazilik byly uzavřeny již den předtím, a to současně, kardinály-delegáty. Takto sice končí "Velké jubileum 2000", ale "Milostivé léto" pokračuje dále v průběhu celého liturgického roku.

* * *

V Jubilejním roce 2000 se v Římě s papežem Janem Pavlem II. setkalo přes ***8,5 milionů lidí***. Bylo to 6 krát víc než rok předtím, kdy papeže ve Věčném městě shlédlo 1,5 milionu lidí. V roce 2000 přišlo přibližně 2,8 milionu lidí na generální nebo soukromé audience, 4,7 milionů na bohoslužby a jiné obřady a 1 milion osob se účastnil poledních modliteb Anděl Páně. Vatikán rovněž oznámil celkový počet návštěvníků generálních audiencí, které se konají každou středu, za uplynulých 22 let. 975ti generálních audiencí papeže Jana Pavla II. se zúčastnilo přibližně 15,7 milionů lidí.

Podle Nového života a zpráv ČBK

ČESKÁ KATOLICKÁ MISIE V CHICAGU

při farnosti Panny Marie Svatohorské

Vás srdečně zve do společenství věřících

České bohoslužby

v sobotu v 6.15 večer mše svatá s nedělní platnosti
v kostele Panny Marie Svatohorské
2414 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804
v neděli v 10.00 dopoledne mše svatá
v kapli českého Velehradu
2340.S 61st Ave., Cicero, IL 60804

Česká škola pro děti

každou sobotu ve 3.00 odpoledne
na Velehradě 2340 S. 61st. Ave., Cicero, IL 60804
vyučujeme náboženství a český jazyk
Dále míváme společná setkání, besedy, modlitby, zpěv a jiné kulturní akce.
Konáme přípravy na svatby a křty.

Srdečně jsou vítáni všichni Češi a Slováci.

Bližší informace podá český misionář
Fr. Dušan Hladík
Tel. (708) 533-1050 Fax (708) 656-1090)

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým smutnou zprávu, že z našich řad po delší nemoci odešla naše milovaná tetička, paní

Jarmila Krunclová

Narodila se 14.února 1926 v Chicagu a
zesnula 31.prosince 2000 ve věku 74 let
ve svém domě v North Riverside.

Pohřeb žehem byl privátní a popel její a jejího manžela Ladislava, který navždy odešel 7.dubna 2000, bude uložen na Českém Národním hřbitově v Chicagu.

Děkujeme všem, kdo si na ni spolu s námi vzpomenou.

Luděk Procházka, manželův synovec
s rodinou, Downers Grove, USA

Srdečně Vás zveme
na slavnostní mši svatou

v sobotu 27.ledna 2001 v 6.15 hod. večer

v kostele Panny Marie Svatohorské
2414 South, 61st Avenue, Cicero, IL 60804,

kterou bude sloužit náš krajanský biskup ustanovený pro Čechy žijící v zahraničí

Mons. ThDr. Petr Esterka

Po mši svaté bude přátelské posezení a beseda na Velehradě.

VÝROČNÍ SCHŮZE

Česko-amerického kulturního střediska

„VELEHRADU“

se koná v jeho společenské místnosti
2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

v sobotu 27.ledna 2001 v 9.00 A.M.

ThDr. Biskup Jaroslav Škarvada
Čestný předseda

Joseph Zacharda
Výkonný ředitel

Otec Vojtěch Vít OSB
Předseda

Frank Škubal
Pokladník

Františka Uhlířová
Tajemnice

Sdružené Československé Organizace v Chicagu

si Vás dovolují pozvat na

43. REPREZENTAČNÍ PLES

s uváděním debutantek pro rok 2001

v sobotu 3.února 2001

Grand Ballroom of Drury Lane Oak Brook
100 Drury Lane, Oak Brook Terrace, Illinois

Coktails v 6.00 PM – Večeře v 6.45 PM
Uvádění debutantek pro rok 2001 v 8.15 PM
Hudba by Franz Benteler Royal Strings.
Večerní společenský oblek žádoucí.
Dostatek místa pro parkování.

Vstupné 65.00 $ za osobu
včetně večeře, vína a taneční zábavy.

Rezervace přijímá
Mrs. Vlasta Viceník tel. (708) 354 - 0520

Svec & Sons

FUNERAL HOME

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402
Private Parking
(708) 484-2050 (773) 242-2027

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

H. Marik Sons

George Schubert Funeral Homes

6507 West Cermak Road Berwyn, Illinois 60402
(708) 484-6310 FAX (708) 484-0158

LUKÁŠ VONDRÁČEK

„Český hudební zázrak" – vystoupí opět v Chicagu

České a slovenské hudbymilovné publikum nalezne příležitost poslechnout si nový, náročný program Lukášova klavírního recitálu na dvou koncertech v lednu letošního roku

Neděle 21.ledna 2001 ve 3.00 PM
Lake Forest College – Reed Chapel
Sheridan Road, Lake Forest, IL
Tel. (847) 234 – 3100

Středa 24.ledna 2001 ve 12.00 P.M.
Roosevelt University – Rudolph Ganz Hall
430 South Michigan Avenue
Chicago, IL 60605
Tel. (312) 341 - 3780

České radiové vysílání v Chicagu na stanici WCEV 1450 AM

Československo – americká půlhodinka
Řídí Jerry Jirák
Neděle v 9.00 ráno
Úterý a čtvrtek v 9.30 večer

Czech Radio Schedule for the Cleveland Area

Sundays 11.00 a.m. – noon
WRMR 850 AM
Host Joe Kocab
Sundays 1.05 – 2.00 p.m.
WERE 1300 AM
Host Joe Kocab

***Využijte možnosti inzerce v tomto novém čtrnáctideníku* Hlasy národa**

Cena $ 3.00 za tuto plochu

při opakované inzerci sleva 50%

Když je lidská síla bezmocná

V malé dědince Vítkovice, obklopené vinohrady a lesy Drahanské Vysočiny, žila donedávna rodina Levíčkových. Měli hospodu a obchod, stačilo to k živobytí. Měli dva syny, Josefa a Františka. Nejmladší byla dcera Zdenička. U komunistů moc oblíbení nebyli, proto se nejstarší z jejich synů dostal jako pětépák do uranových dolů v Příbrami. Během vojny si tam namluvil katolicky smýšlející dívku, a s ní se po vojně oženil a zůstal v Příbrami pracovat.

Po čase se jim narodil chlapec a ten chodíval ministrovat na Svatou Horu. Když mu bylo patnáct let, tak jim smrtelně onemocněl. Lékaři pro něj udělali, co mohli, a pak jen krčili rameny, že oni již nemohou pro něho nic udělat a pan primář prohlásil, že od této chvíle záleží jen „na Tom nahoře". Jednoho dne jeho ošetřující lékař z nemocnice telefonoval Levíčkovým, jestli chtějí ještě syna vidět živého, ať se s ním dojdou rozloučit, protože jeho život je možno počítat na hodiny anebo spíše na minuty.

Když za ním Levíčkovi došli, nelezli jej již v agónii a nikoho z nich nepoznával. Sestry daly kolem něho zástěny, protože počítaly s brzkým úmrtím. Otec Levíček šel domů zalit slzami, že ani neviděl na cestu, a doma se z toho sesypal. Jeho manželka však se nevzdala a šla z nemocnice na Svatou Horu, kde se se svým bolem svěřila P.Břicháčkovi. Ten paní Levíčkové připomenul: „Když je lidská síla bezmocná, tak Tvá kyne ruka pomocná." Pozval ji do svatohorské baziliky a oba klekli před oltář a prosili Matičku Boží Svatohorskou o pomoc.

Jistě si Matička svatohorská vzpomněla na malého Jožku Levíčka, jak tam ministruje, a prosila za něj svého Syna. Celou tíhu toho břemene složili na její mateřská bedra. Její mateřské srdce je naplněno jak láskou k nám, tak i k těm, kteří ji proklínají a jiné oslovení pro ni neznají než nadávky.

Zazpívali spolu píseň k Panně Marii: K nebesům dnes zaleť písní. Když zpívali pasáž „Ještě nikdy neslýcháno, že kdo od ní opuštěn, pros i tobě bude dáno, budeš jistě potěšen", tak oběma řinuly slzy z očí. Po písni klečíce u oltáře pomodlili se všechny tři růžence, aby ta kytice růží, kterou chtěli věnovat Panně Marii Svatohorské byla úplná, a adorovali až do půlnoci. Potom ještě paní Levíčkovou pan farář potěšil slovy, že naděje umírá poslední, a rozešli se.

Po návratu domů nebylo ani pomyšlení na nějaký spánek a zbytek noci prožili manželé očekávajíce zprávu, že právě jejich Jožka dokonal. Čekali na pátou hodinu, kdy se měli telefonicky ptát, jak to s ním vypadá, ale dříve než tam zavolali, tak se ozvala nemocnice a ošetřující lékař jim sdělil, že krize u jejich syna přešla a že procitl z agónie, ve které byl několik dní, a že si přeje vidět svoje rodiče.

Oba dva se hned dali do běhu, aby zjistili, jestli je to pravda, že jim syn vstal z mrtvých. A byla. Jožka se maminec svěřil, že má hlad, a to již bylo vyhráno. Za několik týdnů se zotavil z nemoci a znovu přicházel každou neděli na Svatou Horu poděkovat Panně Marii za uzdravení a ministrovat při hrubé mši svaté.

Jožka Levíček starší trávívá několik týdnů u maminky ve Vítkovicích. Jednou mi představil svého syna Jožku, kterého Panna Maria uzdravila. V neděli šel totiž se svým tatínkem na mši svatou do Královopolských Vážan a po ní byl Josef Levíček středem pozornosti, protože všichni o jeho zmrtvýchvstání věděli. Když jsem je uviděl, tak se mé srdce naplnilo radostí nad jeho uzdravením. Přede mnou stálo dvoumetrové chlapisko kypící zdravím. Ani se mně nechtělo věřit, že to je ten Jožka, co byl v agónii a lékaři mu dávali několik hodin života.

Když se rodiče ptali jeho ošetřujícího lékaře, kdy nastal zvrat, tak jim řekl, že před půlnocí, a to byl právě čas, kdy Jožkova maminka s panem farářem prosili o jeho život Matičku Boží Svatohorskou.

I když na nějaké ty povídačky anebo současné zázraky nevěřím, tak jsem měl před sebou důkaz vyslyšené prosby k Panně Marii. Vždyť i pan primář řekl mamince umírajícího Jožky, že tady je možný jen zásah vyšší moci, aby opět žil.

Příběh je důkazem, že když je lidská síla bezmocná, tak Mariina ruka kyne pomocná. Tento živý příklad nám dává jistotu, že v těžké chvíli, když se bezmocný člověk chýlí pod ochranný plášť matičky Boží, bývá vyslyšen.

Podle skutečného příběhu
napsal Alois Benda
Karmelitánský kalendář 2001

Panna Maria Svatohorská, kterou dle tradice zhotovil biskup Arnošt z Pardubic; jí je zasvěcen také kostel v Ciceru, kde nyní působí naše česká misie.

Dopis z Prahy

Milí přátelé! *11.prosince 2000*

Posíláme Vám pozdrav z Prahy spolu s milou vzpomínkou na Vás i na farnost v Ciceru.

Hezky jste nás přijali a cítili jsme se mezi Vámi jako doma. Jsme rádi, že jsme s Vámi mohli hodně hovořit, a tak se dozvědět o životě v USA i o životě naší komunity. Také jsme měli radost, že naše děti mohly chodit s ostatními dětmi do české školy, a že u Vás začaly poprvé ministrovat. Po návratu do Prahy ministrují dále. Posíláme fotografii z kostela ve Voticích, kde ministrují v kostele u svého strýce, který je zde farářem. Druhá fotografie je z dovolené z RANCHE 7D v Severních Čechách na kopci u Jiřetína pod Jedlovou. Zde žil tajně vysvěcený kněz František Fišer, přišlo se na to, a tak byl vězněn za maření státního dozoru nad církví. Shromažďoval kolem sebe trampy, kteří sem jezdí do dnes.

Ještě jednou za vše děkujeme a vzpomínáme na Vás zvláště v modlitbách.

S pozdravem Kružíkovi z Prahy

Pan Kružík byl počátkem loňského roku poslán svojí bankovní firmou na pracovní stáž do Chicaga, vzal s sebou manželku a čtyři děti Marii, Jana, Václava a Anežku. Pravidelně navštěvovali naše krajanské společenství od začátku ledna do konce března.

Z CHASIDSKÉ MOUDROSTI

Milejší je mi zlosyn, který se přiznává, že zlosynem je, nežli světec, jenž si je vědom své svatosti. Zlosyn, který se k pravdě přiznává, prožívá své sny v Pravdě. A Pravda je Bůh. Žije tedy i zločinec v Bohu. Naproti tomu každý, kdo si o sobě myslí, že je dokonalý světec, žije ve lži, a lež Bůh nenávidí. Popravdě totiž není ve světě člověka dokonalého.

Z MYŠLENEK SV. FRANTIŠKA SALESKÉHO

Nezatěžuj si srdce zbytečnými starostmi. Utrpení, které tě čas od času potká, snášej pevně a pokorně, ale netrap se dopředu v srdci úzkostnými představami. Je to zkouška. Bůh chce výslovně, abys všechny své povinnosti plnil s radostí s láskou.

Nikdy ve svém duševním životě nelpi na své vůli a je-li něco proti tvé vůli, přijmi to přesto srdečně, i když by sis upřímně přál, aby tomu tak nebylo – a tvůj Spasitel, který vidí tvoji dobrou vůli, se přikloní k tvému přání.

Z MYŠLENEK MATKY TEREZY

Bůh má své cesty a své prostředky, jak působit v srdcích lidí, a my nevíme, jak je mu kdo blízko. Ale podle jejich jednání vždy poznáme, jsou-li v jeho službě či nikoliv. Je docela jedno, jste-li mohamedáni, hinduisté nebo křesťané – způsob vašeho života ukazuje, jak dalece patříte Bohu. Zatracovat a odsuzovat lidi nesmíme. Nesmíme je zraňovat svými slovy. Snad o křesťanství dosud neslyšeli. Nevíme, jak dalece se dal Bůh těmto lidem poznat a jaké má s nimi úmysly – jak bychom je potom mohli odsuzovat?

* * *

Nejdůležitější je ticho. Lidé, kteří milují modlitbu, milují ticho. Nemůžeme se přenést do Boží přítomnosti, pokud se nepřinutíme přenést do vnějšího a vnitřního ticha. Musíme si navyknout ztišit se, ztišit myšlení, oči, jazyk, ducha. Bůh je přítelem ticha. Boha musíme najít, nikdy ho však nenajdeme v hlučné činorodosti a v rozptylujícím spěchu. Podívejte se na přírodu, v jakém hlubokém tichu roste strom, květina, tráva, jak tiše vycházejí a zapadají hvězdy, měsíc, slunce.

Není naším posláním přinášet Boha chudým v ulicích? Ne mrtvého Boha, ale živoucího Boha lásky. Apoštolové říkají: „Od nynějška se věnujeme bez přestání modlitbě a zvěstování Božího slova." Čím více dostaneme v tichu modlitby, tím více můžeme svým činným životem rozdávat. Ticho dává nový úhel našemu pohledu na všechno. Potřebujeme ticho, abychom se dotkli srdcí. Není důležité, co říkáme my, důležité je co říká Bůh nám a co chce říci naším prostřednictvím. V tichu na nás čeká Ježíš. V tichu nám bude naslouchat. V tichu bude mluvit k našim srdcím a my budeme vnímat jeho slova.

Chystáte se v roce 2001 na dovolenou ve staré vlasti?

Navštivte nejznámější hrady v Čechách!

Vyšehrad

Česká republika má velké bohatství kulturně historických památek. Celkově je evidováno kolem 36 tisíc objektů, z toho 2,200 zámků a hradů. Podstatná část zájmu turistů se koncentruje na 200 zámků a 60 zachovalých hradů, na 100 zřícenin hradů a zámků a 40 městských památkových rezervací. Celkem 67 objektů bylo vyhlášeno Národními kulturními památkami. Architektonické památky jsou prakticky ve všech stavebních slozích od ranného středověku.

Soustřeďme nyní svoji pozornost na několik namátkově vybraných hradů v Čechách. Mezi nimi nejznámější je Pražský hrad a Vyšehrad, které patří k nejvýznamnějším památkám v České republice.

Pražský hrad se utvářel od poslední čtvrtiny 9.století. Na jeho území tehdy vzniklo středověké knížecí hradiště, založené prvním křesťanským knížetem Bořivojem z rodu Přemyslovců. Pražský hrad byl sídlem českých králů, dnes je sídlem prezidenta republiky.

Vyšehrad, spojený pověstí s postavou kněžny Libuše, vznikl asi v 1.polovině 10.století a to jako hradiště. Jeho výhodná poloha na skále nad Vltavou pak přispěla k tomu, že se ve 2.polovině 10.století stal Vyšehrad na nějakou dobu knížecím sídlem Boleslava II. a v 1.polovině 12. století se stal Vyšehrad hlavním sídlem přemyslovských knížat. Podle Karlova Korunovačního řádu českých králů začínal korunovační obřad na Vyšehradě, odkud pak vedla tzv. Královská cesta Prahou na Pražský hrad.

Pražský hrad a Vyšehrad je navštěvován turisty z celého světa. Ovšem i mimo Prahu je mnoho zajímavých objektů, které jsou často turisty vyhledávány. Je to například hrad Karlštejn v okrese Beroun, který je hojně navštěvován našimi i zahraničními turisty, dále hrad Kokořín na Mělnicku, hrad Kost v okrese Jičín, hrad Křivoklát v okrese Rakovník, hrad Kámen v okrese Pelhřimov, hrad Loket v okrese Sokolov, hrad Zvíkov v okrese Písek, hrad v Domažlicích, hrad Rožmberk nad Vltavou v okrese Český Krumlov, hrad ve Strakonicích, hrad ve Vysokém Chlumci na okrese Příbram, hrad Točník na okrese Beroun, hrad Zvíkov na okrese Písek nebo tvrz Žumberk na úpatí Novohradských hor v okrese České Budějovice. Které z těchto hradů máme navštívit, když všechny mají svoji bohatou historii, zajímavé expozice, svoji romantiku a svoje tajemství?

Hrad Karlštejn

Hrad Zvíkov

Zastavme se na chvíli na hradě Karlštejně, Zvíkově, Kokoříně, Kosti, Křivoklátě a na Točníku.

O stavbě hradu ***Karlštejna*** rozhodl Karel IV. a základní kámen položil pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic. Hrad měl být místem králova odpočinku a zároveň také důstojnou schránkou ostatků svatých a bezpečným trezorem pro korunovační klenoty. Návštěvníci hradu Karlštejna mají možnost si prohlédnout interiéry gotického hradu, kostel Panny Marie s kaplí sv.Kateřiny, kapli sv. Kříže se světoznámými obrazy mistra Theodorika a ve zvláštní expozici se seznámit s životním osudem i významem osobnosti Karla IV.

Hrad ***Zvíkov*** se nachází nad soutokem Otavy s Vltavou. Byl založen Přemyslem Otakarem I., v roce 1234 byl majetkem Václava I. ve 2. polovině 13.stol. byl celý přestavěn. Palácová dispozice byla vystavěna ve tvaru pravidelného pětiúhelníku s obytnými a reprezentačními prostorami, královskou kaplí sv. Václava a arkádovým ochozem s osmibokými pilíři. V té době byla též vybudována před palácem okrouhlá věž s břitem. Podhradí je dnes zatopeno Orlickou přehradní nádrží, takže se dá od Zvíkova lodí dojet až k zámku Orlík a potom k přehradní hrázi.

Hrad Kokořin

Hrad ***Kokořín*** vznikl počátkem 14.století, pak byl zpustošen v husitských válkách a znovu obnoven úsilím rodu z Klinštejna, který mu dal pozdně gotickou podobu. Návštěvníci hradu budou především okouzleni romantickými historickými interiéry ve starém paláci.

Hrad Kost

Hrad ***Kost*** nechal vystavět Beneš z Vartenberka před rokem 1349 na mohutném pískovcovém ostrohu. K původním stavbám hradu patří především starý palác a Červená věž s kaplí Panny Marie. Po roce 1867 prodělal hrad částečně novogotické úpravy. V expozici si návštěvník hradu prohlédne renesanční kuchyni, také ukázky zbraní a seznámí se s osudy rodiny Kinských.

Hrad ***Křivoklát*** asi v roce 1240 nechal stavět král Václav I. a to na místě dřevěného loveckého hrádku. V práci pak pokračoval Přemysl Otakar II. stavbou patrového paláce s kaplí a velké válcové věže. Významná přestavba hradu byla provedena za Vladislava Jagellonského a jeho nástupce Ludvíka v letech 1493 - 1522. V polovině 17. století přešel hrad z Majetku České koruny a byl postupně dáván do zástavy Schwarzenberkům, prodán Valdštejnům a Fürstenberkům. Návštěvníka hradu Křivoklát zaujme expozice lovectví, Fürstenberská rodová obrazárna, knihovna, dále plastiky a deskové malby z pozdní gotiky. Dále také hradební ochozy, stavební vývoj hradu, pozdně gotická hradní kaple z konce 15.století a věž Huderka, ve které Rudolf II. věznil alchymistu E. Kellyho.

Hrad Křivoklát

Hrad ***Točník*** prošel důležitým stavebním vývojem. Jméno Točník prý dostal proto, že se příchozí třikrát otočil kolem hory, než se dostal k bráně hradu. V roce 1400 se hrad Točník stal reprezentačním sídlem Václava IV. Král Zikmund, ani zástavní páni pak neměli o hrad zájem, a tak hrad pustl. Za třicetileté války se stal hrad vězením pro těžké zločince a útočištěm chudiny před hrůzami bitek. Rezignoval i poslední šlechtický majitel hradu Točník, který spolu s Žebrákem jej daroval při první pozemkové reformě Klubu českých turistů.

V současné době hrad Točník žije velice rušným životem. V létě se tu pořádají různá vystoupení: středověké hry, šermířské souboje, ukázky ze života ve středověku. V předhradí najdeme středověkou vesnici.

To bylo jen pár krátkých zastavení na cestě do minulosti. I hrady mají své osudy a své poslání. Jsou orientačními body v krajině a jejich vyhlídkové věže poskytují široký rozhled až za hranice panství. Jejich mohutné kamenné zdi po staletí chránily své obyvatele před nepřítelem. Z hradů byly vysílány signály o blížícím se nebezpečí obyvatelům v údolí.

Prohlídka hradů se procházkou staletími. Hrady nesou v sobě poselství věků,

Hrad Točník

jsou oknem do historie, jsou svědky událostí. Jejich expozice názorně vypovídají o životě našich předků a hradech i v podhradí, obohatí velice naše vědomosti z dějin kultury a naše znalosti z historie. Hrady dominují kraji, hrdě se vypínají na vrcholcích hor, po staleté vzdorují větrům, bouřím, nepokojům i času.

Aleš Korvas, Česká republika

Pro Hlasy národa v roce 2001 připravili sérii zajímavých článků týkajících se historie, kultury, přírodních zajímavostí a národopisu České republiky členové PATRIOT CLUBU Uherské Hradiště. Jsou to absolventi Střední odborné školy v oboru management cestovního ruchu v Uherském Hradišti, kteří se sdružili pod vedením své profesorky Ing. Aleny Kulheimové, a kteří chtějí krásy naší vlasti ukazovat nejen lidem tam žijícím a cizincům, kteří sem přicházejí jako turisté, ale také krajanům, kteří z rozličných důvodů žijí mimo svoji rodnou zem a občas se sem vracejí v rámci své dovolené. Postupně budeme přinášet jejich další náměty pro návštěvu těch nejlepších míst naší republiky. Příště to budou nejznámější hrady na Moravě, později známé národopisné oblasti, jako je Chodsko, Horácko, Haná, Valašsko a Moravské Slovácko, dále přírodní zajímavosti, jako jsou různé národní parky a chráněné krajinné oblasti, podíváme se do nejznámějších krápníkových jeskyní a navštívíme některá známá lázeňská města v Čechách a na Moravě. Máme se tedy nač těšit a svou dovolenou ve staré vlasti si můžeme dobře naplánovat.

MLÁDEŽI

Bůh nás vybízí: „Pamatuj, abys den sváteční světil!“ Proto jdeme v neděli na mši svatou.

Pan Macháček chodil do kostela vcelku pravidelně. Moc se sice nemodlil, ale říkal o sobě, že je dobrý křesťan. Byl snaživý, a tak se v práci dočkal místa vedoucího. Měl sice vyšší plat, ale aby se ve funkci udržel, musel najednou v práci zůstávat mnohem déle. Jednoho dne řekl své manželce: „Marie, mám teď v hlavě velký zlepšovací návrh. Jestli to vyjde, vydělám hodně peněz a začnu stavět moderní dům. Přece nebudeme pořád bydlet tady v těch dvou pokojích.“

„Stando, rozmysli si to dobře. Máš toho už teď dost. Já bych se raději spokojila s tím, co máme.“

Ale pan Macháček se nedal zviklat. Začal shánět plány a úplně se do nového domu zamiloval. Asi za rok již hloubil na koupené parcele základy. Najednou začal žít jen pro své zaměstnání a pro stavbu. Sotva přišel domů z práce, zhltl jídlo a běžel na staveniště. Najednou mu bylo zatěžko jít na mši svatou.

„Pán Bůh pochopí, že teď nemohu,“ omlouval se manželce, která se chystala do kostela.

„Bůh to pochopí, ale ty už nechápeš, že Bůh je mnohem víc než dobré zaměstnání a stavba domu. On je první a nejpřednější. Pojď raději se mnou do kostela a nebuď jako nevěřící!“

Marně však svému muži domlouvala. Oblékl se a šel na stavbu. Pan Macháček dům dostavěl, ale do kostela se již nevrátil. Ztratil víru v Boha, protože jeho bohem se stalo zaměstnání a titul vedoucího v něm a potom dům. A tito bohové vytlačili ze srdce Boha skutečného.

Paní Macháčková smutně odchází z nového domu v neděli do kostela sama. Její dům, ale manžel ji už nemá rád. Miluje jen svou práci a svůj dům a nyní dělá plány na perfektní zahradu.

* * *

Veronika krásně zpívala a začala chodit do scholy v kostele. Měla kamarádku Lenku, která byla nevěřící, ale uměla také krásně zpívat. Jednou se šla Lenka do scholy podívat a moc se jí tam líbilo. Řekla Veronice: „Já bych taky chtěla chodit do zpěvu, moc se mi tam líbilo.“ Veronika jí odpověděla: „Ale my jsme tam všichni věřící a ty do kostela nechodíš.“ „Chci také chodit do kostela,“ trvala na svém Lenka. „Ale to bys musela věřit v Boha,“ zdůvodňovala svůj postoj Veronika. „Chci věřit v Boha, však mi o něm můžeš vyprávět.“ Veronika se tedy snažila vysvětlit kamarádce pravdy víry, jak nejlépe uměla. Lenka začala docházet i k panu faráři na poučení před křtem. Když potom měla slavný křest, schola zpívala a Lenka se už těšila, jak bude spolu s nimi zpívat. A skutečně – brzy začala do scholy chodit. Lenka opravdu v Boha věřila a ráda o něm zpívala. Ale měla také moc ráda televizi. A tu se stalo, že schola už neměla zpívat na večerní mši svaté, ale dopoledne, kdy v televizi běžel dětský pořad. A tak když Veronika v neděli pro Lenku přišla, Lenka jí řekla, že zpívat nepůjde, že je dětský pořad v televizi. Nešla ani příští neděli a do kostela přestala chodit úplně. Měla špatně připravenou půdu, láska k televizi v ní zadusila vzešlou sazeničku víry.

Biblické hádanky

1. Co obětoval Abel Bohu?
- a) chleba a víno
- b) ovci
- c) snop obilí

2. Ve kterém pohoří přistála Noemova Archa?
- a) Ararat
- b) Libanon
- c) Sinaj

3. Jak dlouho sloužil Jákob u Lábana?
- a) 7 let
- b) 14 let
- c) 20 let

4. Která z pohrom nepatří do 10 egyptských ran?
- a) povodeň
- b) krupobití
- c) mor

5. Komu řekl Ježíš: „Já jsem vzkříšení a život...“?
- a) Lazarovi
- b) Martě
- c) Marii Magdaleně

6. Kterému učedníkovi dal Ježíš jméno Kéfas?
- a) Petrovi
- b) Jakubovi
- c) Janovi

7. Který z učedníků vešel první do Ježíšova hrobu po zmrtvýchvstání?
- a) Nikodem
- b) Petr
- c) Jan

8. Který evangelista nám zaznamenal modlitbu Páně?
- a) Matouš
- b) Marek
- c) Lukáš
- d) Jan

9. Po kom poslal sv. Pavel svůj list do Filip?
- a) po Lukášovi
- b) po Epafroditovi
- c) po Barnabášovi

10. Jak se jmenoval ostrov, na kterém dostal apoštol Jan vidění o posledních věcech?
- a) Malta
- b) Kréta
- c) Patmos

Správné odpovědi: 1b, 2a, 3c, 4a, 5b, 6a, 7b, 8a+c, 9b, 10c

se něčeho dopátrat. Název osady Savin jsem zprvu nenašel ani na mapě.

Do pohybu se dala celá záležitost až v roce 1959. Nové poznatky mne znovu přivedly na matčinu stopu a současně na počátek cesty ke kněžství.

Jednoho dne jsem opustil svůj byt, a když jsem procházel jednou z nejfrekventovanějších městských ulic, uslyšel jsem své jméno. Otočil jsem se a spatřil neznámého muže, který mi kynul. Napřed jsem si myslel, že volá někoho jiného, kdo se taky jmenuje Leoš a pokračoval jsem v chůzi. Neznámý však nepřestával volat a z protějšího chodníku mi dával najevo, že myslí mne. Představil se mi slovy: „Jsem syn strýce Poldy." Na prastrýce Poldu jsem si ještě pamatoval, ale na jeho syna už ne. V průběhu rozhovoru jsem se dověděl, že tento nově objevený příbuzný, ačkoliv také žid, zůstal na živu jakoby zázrakem a v posledních letech pracoval v Polsku jako technik. Na otázku, zda se tam něco nedověděl o osudu našich společných předků, kteří v Polsku všichni zahynuli, mne odkázal na nedávno vydanou knihu „Noc a mlha" od Krause-Kulky. Obsahuje prý všechny údaje o vyhlazování židů ve východním Polsku, pokud mohly být sestaveny z dostupných archivních materiálů. Opatřil jsem si tuto knihu a našel v ní odkazy, jež jsem mohl použít pro další pátrání.

Tehdy se ve mně probudila sice opožděná, ale živelná touha vnést přece jen trochu světla do temných záhad kolem matčiny smrti. Jistě nebylo možné prozkoumat její osobní osud. Byla pouze bezejmenným zrníčkem v nespočetném davu těch, kteří se stali obětí „konečného řešení židovské otázky". Nanejvýš bylo možno dozvědět se něco o hromadném osudu osazenstva savinského tábora. Napadlo mne, že bych se mohl obrátit na místního faráře. Tento postup měl několik výhod. Mohl jsem předpokládat, že duchovní spolubratr mi pomoc neodepře; že mohu opět použít latinského jazyka (tehdy jsem neznal ani slovo polsky); že duchovní správce může nahlédnout do záznamů farní kroniky a dotázat se starších pamětníků. Napsal jsem dopis a přiložil matčinu fotografii. Odpověď jsem dostal zanedlouho. Pan farář tlumočil mé dotazy v kázání. Hlásili se u něj muži a ženy, kteří v roce 1942 pracovali v savinském koncentráku jako civilní zaměstnanci. Jistá farnice si při pohledu na fotografii dokonce vzpomněla na mou matku. Později se ukázalo, že se mýlila.

Židovští vězni v Savině kopali odvodňovací kanály. Po skončení prací byli posláni do plynových komor ve vyhlazovacím táboře v Sobiboru, vzdáleném pouze 30 km. Obratem jsem písemně poprosil faráře v Sobiboru, aby mi poslal všechny dostupné informace o táboře. Sobibor však není farní osadou, patří farnosti Orchůvek (Orchówek), která se rozprostírá na hranici se Sovětským svazem. Pod okny farní budovy protéká pohraniční řeka Bug. Na druhém břehu začíná rozsáhlá říše Antikristova. V Orchůvku jsem měl vždy dojem, že jsem na konci světa. Nechci však předbíhat...

Orchovský farář kapucín Otec Albin Szymański mi poslal řadu článků o Sobiboru, které vystřihl nebo opsal ze starých novin. Nejdůležitější byl závěr dopisu: „Zvu tě do Polska. Navštiv mne. Tvůj pobyt budu financovat. Pak můžeš pátrat dále."

PŘEDMLUVA

Sám nevím, co vlastně budeš číst...
Memoáry? Bůh chraň! Nejsem ani státníkem, ani divadelní hvězdou, ani člověkem, trpícím velikášstvím.
Cestopis? Nikoliv! Nepopisuji krajiny ani města.
Kroniku? Také ne! Nezachovávám chronologickou následnost. Přebíhám sem a tam mezi minulostí a přítomností.
Reportáže? Pochybuji! K reportážím mi chybí střízlivý a citově nezaujatý přístup.
Autobiografii? Nikterak! Má osoba není předmětem, ale podmětem, na němž se vydařil podivuhodný plán Boží.
Román? Sotva! V románech jsou osoby a události vymyšleny. Já se zabývám fakty.
Detektivku? Také ne! Pachatel sice porušil zákony své země, ale nedopustil se zločinu.
Western? Vůbec ne! Western, kovbojka se odehrává na „divokém Západě". Můj příběh probíhá spíše na „divokém Východě" měl by se tedy jmenovat „eastern", jenže tento literární žánr zatím neexistuje.
Nábožná hrůzostrašná historka? Ani stopy! Hororové povídky ze sakrální oblasti dějiny literatury neznají, leda, že bych dílo tohoto druhu vytvořil poprvé.
Ze všeho trochu! Bůh je autorem scénáře, já pouze nástrojem. Či jsem snad víc? Hlavním představitelem, jemuž byla role ušita na tělo? I velcí hudebníci skládali nepomíjející árie pro nezbedné operní zpěváky. Jejich jména už svět zapomněl, ale milovníci hudby si nápěvy prozpěvují dál i po desetiletích.

Pokud jsem aktérem, důrazně prohlašuji: Hrál jsem svou úlohu přesně podle režisérových pokynů. Režisérem byl Ježíš Kristus, Velekněz. Ne má, ale jeho tvořivost, jeho ideové bohatství, jeho vynalézavost ať zazáří v jasu jevištního osvětlení. Vyznávám se slovy Magnificat: „Velebí má duše Hospodina... že mi učinil veliké věci ten, který je mocný..."

Ano, Magnificat! To je ten přiléhavý název pro tyto stránky, pokryté tiskařskou černí. Chci zanotovat Magnificat. Pomůžeš mi přitom? Pak jsou tyto řádky určeny i tobě. Nepsal jsem je, abych sklízel opožděné vavříny. Spíše si chci sednout jako divák do přítmí první divadelní řady a zhlédnout potolikáté ono fascinující drama, jež se odehrává na prknech, která tentokrát znamenala skutečný svět. Tleskám s neutuchajícím nadšením a volám autora – klasika, tvůrce dramatu, před oponu.

Jenže – samojediný mám sedět v hledišti? Potlesk dvou rukou je nedostačující. Musíš se ke mně přidat a jásotem velebit toho, který je nepřekonatelným tvůrcem všech činoher v dějinách lidstva. „Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen." (Ef 3, 20-21)

CÍSAŘOVNA MARIE TEREZIE DÁVÁ ZNAMENÍ KE STARTU

Má cesta ke kněžskému svěcení začala tak říkajíc v poštovním kočáře z dob císařovny Marie Terezie. Před vozem čtyřspřeží běloušů, na kozlíku postilión v honosné pestrobarevné uniformě s poštovskou trubkou v ruce, uvnitř vozu se blahosklonně usmíval rokokový kavalír v přezkových střevících, bílých punčochách, v hedvábném kabátě, vtěsnaný do kalhot, sahajících po kolena. Hlavu zdobila světlá paruka s copem. Na vedlejším sedadle se uvelebila dáma v krinolíně s napudrovanými tvářemi, rovněž kudrnatou paruku na hlavě. Odváželi na poštu dopis, který vylovili z předpotopní poštovní schránky. Dopis pak byl opatřen starožitným razítkem, a tím se stal vybranou pochoutkou pro všechny místní i zahraniční sběratele poštovních známek.

Nadmíru překvapen byl jistý adresát, titulovaný na obálce jako MUDr. Bohumír Spiekman a v dopise oslovovaný jako vášnivý filatelista. Nebyl totiž ani lékařem, ani sběratelem poštovních známek, nýbrž generálním představeným kongregace eucharistiánů v Římě.

Četl zajímavá pojednání o poštovních známkách a významném poštovním jubileu, které se roku 1958 konalo v Brně, při němž tereziánský poštovní dostavník projížděl městem s patřičně oblečeným osazenstvem a vyprazdňoval muzeální poštovní schránky. Dověděl se, že takto dopravené a zvláštním razítkem opatřené dopisy putovaly do celého světa. Co v dopise zdůrazněno nebylo, ale čeho se domyslel, bylo to, že odesílatel, který z filatelistické záliby využil příležitosti a poslal takové vzácné psaníčko někam na Západ, neupadl výjimečně u příslušníků Státní bezpečnosti a u politických poštovních cenzorů okamžitě v podezření, že udržuje povážlivé styky s úpadkovým kapitalistickým světem.

Řádový představený, mnou takřka přes noc proměněný v náruživého filatelistu a mnou promovaný na doktora veškerého lékařství, musel vynaložit celý svůj diagnostický důvtip, aby uhádl smysl číselných údajů, jimiž se to v dopise jen hemžilo. Není to nic neobvyklého, neboť filatelisté označují předmětné známky v korespondenci čísly katalogu.

Chudák „doktor" Spiekman! Existuje tolik všelijakých katalogů poštovních známek a každý má jiné číslování! Cožpak odesílatel byl tak roztržitý, že zapomněl uvést název katalogu, na nějž se odvolává? Nikoliv, nebyl roztržitý, ale ostražitý, jinak by se totiž státní čmuchalové dověděli, že se ta spousta číslic vztahuje na příslušné kánony čili paragrafy církevního zákoníku, upravující jednotlivé záležitosti církevní správy a činnosti.

P. generál Spiekman uměl ovšem víc než jíst prosnou kaši. Dovtípil se. Z Říma přicházely odpovědi, plné nadšení nad nejušlechtilejším koníčkem na světě. Neměl na mysli nic jiného než poštovní známky. I jeho dopisy překypovaly čísly. Objevil „katalog", který užíval jeho brněnský partner. Současně přicházely nejkrásnější italské známky, takže skuteční sběratelé bledli závistí.

Korespondence s Římem pokračovala. Všechny tzv. „obálky prvního dne" s novými poštovními známkami putovaly do Věčného města a naopak. Dopisy byly psány latinsky, okolnost dosti podezřelá pro cenzory, pocházející z „dělnické třídy" a latinského jazyka neznalé. Všechny obavy se však dají rozptýlit, je-li akce provázena přiměřenými opatřeními. V neblahém „reakcionářském" církevním jazyce se přece nemůže skrývat čertovo kopýtko, když latinské dopisy dostávají i znamenití sovětští činitelé, členové Akademie věd a nositelé Leninova řádu! Vskutku! V českých filatelistických časopisech byly uveřejňovány adresy zahraničních sběratelů, kteří měli zájem o korespondenci a výměnu známek. Vyhledal jsem si některé vzdělance z Moskvy a z jiných komunistických států, jejichž akademický titul mi prozradil, že ovládají latinu. S nimi jsem korespondoval latinsky a tak zastíral písemné styky s Římem. Významné osobnosti z oboru vědy a kultury odpovídaly na mé listy v latině. Docházely dopisy z Moskvy, Číny, Severní Korey, Maďarska i z kapitalistických zemí, z Indie, Filipín, Japonska, Brazílie, Jižní Afriky aj. Všichni se radovali z nových známek, které ode mne pravidelně dostávali, nebyli však moudří z obsahu dopisů, které jsem jim posílal. Byly to doslovné opisy listů, určených pro P.generála Spiekmana v Římě. Se zašifrovaným textem si neporadili. Považovali mne asi za podivína, který si libuje v záplavě čísel, aniž by blíže označil použitý katalog. To ovšem nebylo na újmu pravidelné výměně dopisů; hlavně, že posílané známky byly pravé a cenzurní úřady byly ukolébány.

Brněnský „filatelista" musel investovat mnoho peněz do poštovních známek a mnoho volného času do vyřizování korespondence. Kromě toho musel podnikat všelicos, aby v očích podezíravých donašečů platil za nepochybného sběratele poštovních známek. Musel jezdit křížem krážem po Československu, navštěvovat výstavy poštovních známek a předplácet si všelijaké odborné časopisy. Stálo to za to! Otec Spiekman pro mne sehnal „poštovní známku", která chyběla v mé sbírce a po níž jsem toužil, známku s katalogovým číslem 572/I /6. V souladu s církevními zákony jsem byl připuštěn k doživotním řeholním slibům. Složil jsem je o vánocích roku 1958 do rukou svého přítele a zpovědníka P. Klementa Svobodníka, který byl k tomu rovněž zmocněn „filatelistickou" domluvou.

Později následovaly další „známky": č. 1009/3 (souhlas k přijetí tonzury a nižších svěcení) a konečně č. 975 (svěcení vyšší).

Jízda „poštovním kočárem" skončila v Polsku u biskupa lublinské diecéze.

POLSKO, „ZEMĚ ZASLÍBENÁ"

Když se po skončení války v roce 1945 moje matka nevrátila z Polska, bylo všem členům rodiny jasné, že se nikdy nepodaří objasnit bližší okolnosti jejího pobytu a smrti. Jako židovka byla v roce 1942 zavlečena do Polska a půl roku na to usmrcena. Několik lístků napsala z pracovního tábora v Savině ve východním Polsku. Pak se stopa ztratila a o matčině dalším osudu nebylo možno

„Letokruhy"

Vydavatelství HOST v Brně nedávno vydalo básnickou sbírku „Letokruhy" prozaika, esejisty a básníka Věroslava Mertla (*1929). Útlý svazek je provázen půvabnými kresbami akademického malíře a grafika Jiřího Müllera (*1934). Z uvedené sbírky přinášíme následující ukázku:

V pouhé kapilárce stesku zrcadlí se,
co tě provždy uhranulo: mlčení
mléčných drah i lihotavá zář
kovářské výhně se štiravým pachem
kovaných kopyt; matčin klín
i všeodpouštějící Bůh za mřížkami
červotočivé zpovědnice; klenebný
mráz jedné hvězdné noci i zimotřes
jednoho milostného objetí.
Co jiného je tedy stesk než
neslyšitelné štkaní duše zahleděné
jednou do odlétání vlaštovek,
podruhé do krákavého usedání
havranů na olysalou větev
staré jabloně?
Pořád ty stejné příběhy, pořád ta
palčivá stigmata návratů a mizení...!
Mezi tvým mlčením a křikem leží
sice vždycky krajina svobody, volit
však beztak nemáš co, jsi-li jen
k lásce odsouzen.

Ludwig van Beethoven

German composer of Flemish descent - was born in Bonn on December 17, 1770, 230 years ago. He is recognized as one of the greatest composers who ever lived. Not only his work crowned the classical period of his predecessors Haydn and Mozart, but it also initiated effectively the Romantic era in Western music and culture. Beethoven's father, a court musician, tried to exploit the talent of a child prodigy in a similar manner as Leopold Mozart used his son Wolfgang Amadeus.

In 1787, Beethoven had the first opportunity to visit Vienna, the center of the whole musical world. Seventeen years old Beethoven performed there for W.A.Mozart whom he impressed immensely. In 1792, Joseph Haydn invited Beethoven to become his student, however, Beethoven's unorthodox musical ideas and concepts were unacceptable and even offending to the old Master. For some period of time, Beethoven was a student of Salieri, J. Schenk and few other prominent musicians. Already in his lifetime, as few artists in all artistic fields achieved, Beethoven became successful and his musical work was widely accepted.

The year 1801 marked the onset of Beethoven's tragic affliction, his deafness, which became progressively worse, and, by 1817 - total. Public performances became impossible but his creative work, fortunately, was not restricted. It is difficult not to think about the similarity in tragic fate of the Czech composer Bedrich Smetana.

At the beginning of 1802, Beethoven's creative musical work took on completely new dimensions. In the autumn of 1802, Beethoven desperate, exhausted and even suicidal, wrote the famous "HEILIGENSTADT TESTAMENT" – a precious document of suffering and deep humanity. In this moving document, the feelings of the young artist who thus had reason to fear the complete loss of his most sensitive organ are revealed.

In May of 1803, Beethoven begun to write a large scale symphony, such as had not existed before. This work was the Third Symphony in Es major, known as "EROICA". Beethoven marked this opus "sinfonia eroica" and at its origin, he was inspired by the rising phenomenon of Napoleon Bonaparte. Later on, Beethoven became bitterly disillusioned by Napoleon's total ethical and moral failure. The composer destined then his extraordinary work to become an unique apotheosis of "human heroism". The "Eroica" became an important landmark not only in music itself, but it initiated a completely new concept in arts. Human ideals and images intrinsic to individual soul started to become a substantial part of artist's work. This new approach and contents were responsible for the basic turning point in history of the creative culture. It brought the definitive break with the "classical" past and signaled the birth of a new era. It is interesting to note that this symphony, expressing so exactly the essence of Beethoven's music, became the most favorite work of the composer himself until he created the Ninth – "Choral Symphony".

The most famous and popular work of Beethoven became his Fifth Symphony in C-minor, op. 67, the composition which contributed more than any other work to Beethoven legend. The "Fate Knocking on the Door" story had almost obscured at first the purely musical values of this undisputable masterpiece.

The reading of the following "Heiligenstadt Testament" provides a deep insight into Beethoven's tortured soul. Tragically, Beethoven's question of fate expressed in the final part of his Quartet F-dur op.135 – "Muss es sein?", was answered by the ominous condemnation to the permanent separation from the world of sound...

To My Brothers:

If you consider me hard to get along with and against everybody, you have greatly misunderstood me. There is a reason why I seem this way which I have kept secret from you.

Since childhood, my feelings and inner being have been of the most tender and well-wishing nature. I have always wanted to be generous to a very great degree.

But think about this. For the last six years I have had an incurable condition, worsened by the efforts of those who tried to help me. I constantly hoped to be cured, but am now forced to accept my condition as permanent.

While I was originally of a lively, sociable nature, I have had to withdraw and live by myself. On the occasional instances when I ignored my problem and ventured out, I was most cruelly driven back by the doubly sad experience of my poor hearing, as I could not say to people: "Speak louder, shout, for I am deaf."

I would not admit to the weakening of a sense which should be more perfect in me than in other people, something I once possessed to the greatest perfection – to a degree which few in my professsion have, or ever had. I could not do it.

Forgive me as you see me withdraw from your company, though I would greatly like to mix with you. My misery is all the worse, as I know I will be misunderstood. I cannot relax with people and enjoy fine conversations and mutual confidences. I must be totally alone and live like an outcast, until absolute necessity forces me into society.

When I am with people, I am ovecome with acute anxiety for fear I wil reveal my condition. This has even been true for six months which have been spent in the country.

I am periodically driven by the desire to be with people. Imagine my humiliation when someone standing by me hears a flute at a distance, and I hear nothing; or someone hears a shepherd singing, and I hear nothing! Such experiences bring me close to despair... and I considered ending my life, and only dedication to my art held me back, as I could not imagine leaving this world without producing everything I believe I have been granted the capacity to achieve.

Ludwig van Beethoven

So I continue this troubled existence. I am so sensitive that my mood can change rapidly from very good to very bad. Patience is my guide and I will endure this way until a greater power brings the end. I may get better; I may not. At the age of 28 I have had to become a philosopher. I think it harder for an artist than for others.

God knows I have tried to love man and do good. Men will read this some day and know they have done me wrong. But those who are as unfortunate as myself may comfort themselves by knowing they have found someone just as unfortunate who went ahead to do everything in his power to earn a place among worthy artists and human beings.

So be It! I can go joyfully toward death. If it comes before I develop all my artistic abilities, I would be sorry despite of my suffering, and I would hope it could be postponed – though it would release me from endless pain.

Do not forget me when I am gone; I deserve to be remembered as I have often remembered you during my life. May you be happy.

Ludwig van Beethoven
Heiligenstadt, Oct. 6, 1802

Source:
Schmidt-Gorg, Joseph & Schmidt, Hans (1972), Ludwig van Beethoven,
Germany: Georg Westerman
Adapted by J. Salter from a published translation from German to English

Patrick Folke

HLASY NÁRODA – VOICES OF THE NATION Čtrnáctideník České katolické mise v Chicagu - Vydává Česká katolická mise při farnosti Panny Marie Svatohorské, 2340 S., 61st Ave., Cicero, IL. 60804. Published bi – weekly by: Czech Catholic Mission at the Our Lady of the Mount Parish, 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Telefon: (708) 533 -1050, Fax: (708) 656-1090, E-mail: velehrad_chicago@hotmail.com Řídí Editor: Fr. Dušan Hladík s redakční radou. Application to mail at periodicals postage rates is pending at Chicago, IL. POSTMASTER: Send addres changes to: HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (25 čísel) Subscription prices per year (25 issues): USA $35, Canada $38, Cizina $40, letecky + $30. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah.

Bratislava - the focal point of Slovak history

Bratislava is the capital of the Slovak Republic and its largest city (1999 population of 448,000). The city straddles the Danube (Dunaj) roughly 55 kilometers downstream from Vienna.

The fertile soil of the southern slopes of the Little Carpathian Mountains attracted early settlers in prehistoric times. A Celtic settlement at this site dates back to the 1st century B.C. The area was occupied briefly by a Germanic tribe, pushed out by invading Roman legions which established several military outposts along the southern bank of the Danube. The Romans were obviously aware of the strategic significance of this land that lies at the intersection of two trade routes at the point where the Danube valley dissects the Alps and the Carpathians. The so-called Amber Road linked the Baltic and the Mediterranean centers of civilization while the Danube provided the means of transporting merchandise from western Europe to the Black Sea. The 4th century witnessed the invasion of Huns, Langobards and Avars which ended the Roman rule of their eastern colony.

The Slav migration during the 6th century brought them into this region. In 623 the Slavic people established a tribal union comprised of a territory nearly the size of the future state of Czechoslovakia. The principalities of Nitra and Bratislava played a crucial role in the formation of the 9th century Great Moravian Empire. Bratislava grew into an important citadel of this Slavic realm. Unfortunately, the defeat of the Slavs by the Magyars in 906 led to the creation of Bratislava into an administrative center of the Hungarian kingdom.

The name of Bratislava can be traced to Braslav (or Bratislav), an early Slavic ruler of the town. A 5th century Slavic fort was known as Brezalausburg. In 1291 the Hungarian King Andras III raised the town into a royal borough, called Pozsony by the Hungarians and Pressburg by the Germans. In 1465 King Matthias Corvinus founded the first Hungarian and Slovak University here, named Academia Istropolitana.

When the Turks conquered the Hungarian capital of Buda, the Hungarian National Assembly chose Bratislava as its temporary capital in 1535. The situation lasted until 1784, during which period some 11 Hungarian monarchs held their coronation ceremonies in St. Martin's cathedral. One of the queens crowned at this cathedral was Maria Theresa, the Empress of Austria.

Wealthy merchants as well as Viennese aristocrats built grand palaces in the city. Musical reputation of this growing metropolis was achieved due to frequent visitors like Haydn, Mozart, Beethoven and Liszt. The Old City was being modernized in the predominantly Baroque style while the first factories were constructed in the suburbs.

With the retreat of the Turks in 1783, the Emperor Josef II ordered most government functions to be returned to Buda. After Napoleon defeated the Austrian army at the Battle of Austerlitz (Slavkov), the Treaty of Pressburg was signed in the Primatial Palace, in December of 1805.

While losing much of its former political primacy and prestige and turning into a provincial town, Bratislava, nevertheless, became a rapidly expanding industrial center. The founding of the Danube Steamship Company in 1830 and the opening of the railway link with Vienna 1848 revolutionized trade and business.

Slovak national awareness began to grow during the 19th century. One of the early patriotic leaders was Ludevít Štúr who lived and published in the city of Bratislava. In 1848, once again in the historic Primatial Palace, Emperor Ferdinand V (know as "The Benevolent") acquiesced to Štúr's demands, abolished serfdom, and granted Hungary autonomy with its own government and parliament. One year later the Emperor Franz Josef I declared the treaty null and void.

At the beginning of the 20th century the city of Bratislava had only 60,000 inhabitants, most of whom were Germans, Hungarians, and Jews, with only a small minority of Slovaks and gypsies. The balance shifted with the establishment of the Czechoslovak Republic in 1918. The Slovaks gained the long awaited advantage, took over the cultural and political institutions, officially renamed the city Bratislava and set to work re-establishing its thousand-year-old Slovak identity.

St. Michael's Gate in the Old Town

When Germany invaded Czechoslovakia in 1939, a Slovak puppet state was declared by the Fascist leaders with Bratislava as its capital. This ill-fated period of Slovak history was terminated at the end of World War II.

Over the next several decades Bratislava was extensively modernized, often to the detriment of historically and esthetically significant architectural landmarks. The ultra-modern suspended bridge over the Danube (Dunaj) was built in 1972 to commemorate the Slovak National Uprising of 1944 after the city had bulldozed an old Jewish Quarter. The ugly housing complex of high-rises („paneláky") was constructed at Petržalka, another testimony to the totalitarian regime. The scars of 40 years of communist planning and control are healing ever so slowly...

Since January 1, 1993, the city of Bratislava has become the capital of the independent Slovak Republic.

Czech compatriot

Photo on back page: Bratislava

